

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 461 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
2. novembar 2012.

UTVARE IZ NJU ORLEANSA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

461

Frenk Larami

UTVARE IZ NJU ORLEANSA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 461

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

WRAITHS FROM THE PAST

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24. X 2012.

Tržište: 2. X 2012.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – WRAITHS FROM THE PAST

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Kroz park obavijen tamom začuo se zvonki ženski glas iz kuće.

Vrata na balkonu bila su otvorena i svetlost je prodirala napolje.

Dok Holidej, bivši zubar iz Džordžije, koji je igrom sudbine postao čuveni kockar, vešt revolveraš i avanturista, sada je stojao u najmračnijoj senci lepe kuće okružene negovanim parkom. Naslonio se na zid i pomno gledao šta se događa u osvetljenoj sobi. Na sebi je imao crni kaput dugih peševa, ispod čijih revera se videla bela košulja sa kravatom. Na glavu mu je bio natučen crni kalifornija šešir. Za trenutak je oklevao, a zatim se skoro nečujno popeo i preskočio ogradu balkona.

Žena je pevušila.

Raspevana ptičica, pomisli Dok. Kao slavuj u proleće.

– Da li treba da spakujem i ovu žutu haljinu? – čuo je Dok neki drugi ženski glas. – Kažite, mis?

– Kako da ne, gusko jedna – odvrati žena. – Nosimo sve. Razumeš li? Mi se ovde nikad više nećemo vratiti.

Krijući se u senci prozora, Holidej se sagnuo i protrljao oči.

Sada je već mogao da vidi ženu čiji je glas čuo pre nekoliko trenutaka.

Stajala je pored velikog otvorenog kofera.

Neka mlada crnkinja s kapicom na glavi pakovala je stvari.

Žena je na sebi imala još samo steznik i crne svilene čarape sa crvenim podvezicama. Jasno se video odsjaj bele kože oko podvezica.

Dokov pogled je klizio dalje uz lepo telo žene. Vitak stas i neobično velike grudi koje su pretile da će svakog trenutka prosto iskočiti napolje. A kada je podigla ruke i obuhvatila svoju bujnu kosu, Doku je zastao dah.

Kakva lepotica! Krupne plave oči, lepo lice, usne koje prosto mame da ih neko poljubi.

Dok je sada bio sasvim siguran da se pred njim nalazi ona prava žena.

Skoro dve nedelje tražio je tu zagonetnu Alis Lambert. I sada je našao ovde u Memfisu, u Tenesiju.

Nesvakidašnje lepa žena. Ali, da li će ga navesti na trag velikog gazde „Jazavca“, od kojeg je drhtao svako u ovom kraju, a i mnogo dalje.

Nema sumnje, to je ona. Video je njenu sliku u Sent Luisu i bio je siguran da će je njegovo oštro oko prepoznati među hiljadu sličnih žena.

– Hajde, otkopčaj mi mider, Linda – doviknu ona maloj crnkinji. – I, požuri s pakovanjem stvari! Ja ću malo da se odmorim na krevetu.

Mlada crnkinja otkopča mider.

Bio je to trenutak kada bi se jedan pravi džentlmen povukao, što je on svakako i bio. Međutim, stajao je kao omađijan i zurio u tu lepu ženu, skoro se nije usudio ni da diše, a kamoli da podigne nogu i preskoči ogradu balkona.

Iza njega je nešto šušnulo.

– Gubi se odavde, pasji sine! – čuo je Dok prigušeni glas. – Tiho i bez buke.

Dok je polako okrenuo glavu. Kao da se bojao da će uplašiti ptičicu ispred sebe.

Međutim, taj čovek iza njegovih leđa sigurno se ne šali i Dok nije imao nameru da ga izaziva. Jer, krajičkom oka ugledao je cev kratke sačmarice u rukama tog kauboja.

Dok Holidej podiže ruke uvis.

Počeo je da se povlači nazad prema ogradi. Polako i bez suvišnih pokreta. Trudio se da sve bude tiho tako da Alis Lambert ne primeti da je neko gledao u jednom tako intimnom trenutku kada se potpuno opustila.

Čovek sa sačmaricom koraknu napred.

Holidej je odmah primetio da su orozi na njegovoj gvožđuriji bili nategnuti.

Dok prebaci jednu nogu preko ograde. Ništa! Pucanj nije prasnuo.

Potom se spustio niz ogradu. Zaustavio se na mekanjoj travi.

Čovek sa sačmaricom mahnu puškom prema parku. Nije rekao ništa. Verovatno je želeo da se sve završi mirno i da žena u sobi ne sazna da je jedan prokleti voajer posmatrao u trenutku kada na sebi nije imala odeću.

Potrčao je u pravcu koji mu je odredio čovek sa sačmaricom.

Nije mu bilo potrebno dugo da gleda tog kauboja. Bio je to jedan od ubica i tabadžija kakvih je bilo mnogo duž obale Old Men Rivera. S njima nema šale. Oni udaraju svojim ogromnim šapama kao maljevima. Ovaj je imao spljošten nos, četvrtasto lice i ožiljak preko levog obraza.

– Kreni prema zidu! – naredi on Doku.

Dok je poslušao. Bilo mu je jasno da taj snažni kauboj ne želi da pravi galamu.

Međutim, Doka je i pored toga oblio hladan znoj. Neko ipak zna da je on pronašao zagonetnu ženu i odsad će mu život biti stalno u opasnosti.

Stigao je do gvozdene kapije.

– Otvaraj i izlazi napolje! – naredi čovek s ožiljkom.

Holidej otvori kapiju i izađe je napolje. Za trenutak je pomislio da naglo zatvori vrata i njima tresne tabadžiju iza sebe.

Ali, čovek koji je koračao iza njega bio je đavolski oprezan.

Išli su polako.

Uskoro su se našli u nekoj mračnoj ulici.

Kockaru i čuvenom revolverašu bilo je sada jasno da kauboj ne blefira, da mu se crno piše. Morao je nešto da preduzme ako misli da ostane ovde među ljudima na ovom svetu. Ali, šta... – Hej, prijatelju! – doviknu Holidej. – Ja mislim da bi se nešto...

– Ne pričaj gluposti! – prekide ga ogromni plaćenik. Bar priča sa mnom, pomisli Dok!

Koračali su dalje. Ulice su bile sve mračnije i prljavije.

Sada mi je jasno, pomisli Holidej. Taj medved želi da me odvede do obale Misisipija. Talasi velike reke lako će progutati leš!

– Hej, prijatelju! – doviknu Dok.

– Imam jednu želju. Hoću da pose tim svoju majku u Sent Luisu. Bole sna je. A ja nemam novac da platim kartu.

– Ti ćeš krenuti u drugom pravcu, druškane! – progundā tabadžija.

– Niz reku. I tu ti neće ni biti potrebna karta. Pošto ćeš plivati.

Između malih crnačkih koliba već su se nazirali talasi velike reke.

Tog trenutka prolazili su pored neke oronule kolibe i napolje je izašao neki crnac.

Plaćenik spusti cev sačmarice malo niže.

To je ipak bila šansa!

Holidej se okrete nazad i munjevitim pokretom ruke odbaci cev opasne gvoždurije u stranu.

Prasnu pucanj.

Obe cevi sačmarice isprazniše se istovremeno. Vatre snop pruži se prema kolibi. Olovna kugla probi zid.

Dokova pesnica pogodi tabadžiju koji posrne nazad i svom snagom udari u zid kolibe.

U kolibi neko kriknu.

Pored Dokove glave kao da je preletela neka senka.

Dok je pokušao da se baci unazad. Ali, neka drvena palica je već bila prohujala pored njegove glave i tresnula posred čela snažno tabadžiju.

Čovek nije uspeo ni usta da otvori, skljkao se pored zida i ostao nepomičan.

Dok se okrete na drugu stranu.

Pred njim se nalazio debeli crnac koji se malopre pojavio na vratima trošne kolibe.

Dok se saže i uze „remington” iz futrole čoveka koji je nepomično ležao na zemlji.

Odmah je primetio staklaste oči čoveka. Znači, taj je krenuo na daleki, dugi put bez povratka.

Sa strane su se pojavile senke. Polako su se približavale Doku. Polako, ali opasno!

Debeli crnac je još uvek stajao pored njega kao da se ukočio i nema snage da se pokrene sa mesta gde se našao.

– Taj čovek je mrtav – reče Holidej. Crnac je ćutao.

Dok zavuče ruku u džep svoje jakne.

Ubrzo je ponovo izvukao. Ali, sada se u njoj nalazio poveći svežanj novčanica. Preko trista dolara. To je za ovog siromašnog crnca bilo pravo bogatstvo.

Dok tutnu svežanj dolara u ruke zbunjenom čoveku.

– Uzmi ovo, čoveče – reče on tiho. – Spasao si mi život. I, potrudi se da telo ovog tabadžije što pre nestane odavde. Može naići šerif ili će ga neko potražiti.

Crnac je zbunjeno gledao svežanj novčanica u svojim rukama. Dok se okrenuo na drugu stranu. Uputio se prema reci.

Međutim, crnci su mu preprečili put. Bio je opkoljen sa svih strana. Nalazio se u teškom položaju. Tu se više ništa nije moglo učiniti.

Ali, tada je odjeknuo glas debelog crnca i tamne senke se povukoše ispred njega.

Elegantno obučeni čoveg sa kalifornija šeširom na glavi odahnu. Po-

sle pola sata stigao je u svoj hotel na Džekson aveniji.

U sobi je očistio odelo i bacio se na krevet.

Znači, našao je tu ženu po imenu Alis Lambert. Najzad!

Ali, uverio se da tu mora biti jako oprezan. Jer je đavolski opasno nalaziti se u njenoj blizini.

* * *

Dok se ipak nije usudio da se ponovo približi vili u kojoj je prethodne večeri video Alis Lambert. Ipak se ne treba igrati životom kad postoje i drugi putevi za rešenje neke zagonetke. Sasvim je bio siguran da je ta kuća okružena đavolski opasnim čuvarima. Uz to, verovatno se već primetilo da je jedan tabadžija nestao i sada su otvorili četvore oči.

Približiti se vili bilo bi pravo samoubistvo. Zato se Dok i odlučio da neprimetno iz daljine posmatra šta se događa.

Prema onome što je u vili čuo i video, Dok je zaključio da Alis name-rava da otputuje iz Memfisa.

Protrljao je rukom čelo. Ta žena mu sada ne sme umaći. Nikako! Verovatno će krenuti prema pristaništu, jer od sto ljudi koji odlaze iz Memfisa, njih devedaset devet putuju brodom.

Oko devet časova ispred vile zaustavila se jedna kočija.

Kočijaš i dva snažna čoveka nатовarili su bar pola tuceta teških kofera.

Prošlo je još oko pola sata.

A zatim se pojavila ona. Alis Lambert!

Jedan od tabadžija koji su tovarili pakete sada je zaključao kapiju vile i ubrzo uskočio u kočiju.

Kočijaš potera konje.

Holidej stade iza jednog debelog stabla. Tu je sačekao da kočija prođe pored njega. Nije se prevario. Konji su kasali prema velikoj reci.

Dok požuri za kočijom.

Putna torba nalazila se na njegovom ramenu. Hotelski račun je isplatio još ranije. Znači, može mirno da krene na put.

U pristaništu je bilo mnogo ljudi i kočija tako da Doku nije bilo teško da prati onu u kojoj se nalazila Alis, jer konji su išli polako.

Pored same obale bila je još veća gužva.

Nekoliko brodova je bilo usidreno. Utovarivalo se i istovarivalo. Putnici su žurili prema palubama.

Dok Holidej se probijao kroz gomilu ljudi. Ni za trenutak nije gubio iz vida kočiju u kojoj se nalazila Alis.

Zaprega se približila velikom parobrodu. „Nečis kvin”.

Kočijaš opsova. Jedan točak zapeo je za zadnji deo nekih teretnih kola.

Jedan od tabadžija iskoči iz kočija.

Dokovom oštrom oku nije promaklo da je taj revolveraš neprimetno izvukao revolver i cev uperio u grudi kočijaša teretnih kola koji se odmah potrudio da se skloni u stranu da bi kočija mogla da ide napred.

Dok je koračao dalje. Pešice je išao brže nego što se kretala kočija.

Uskoro je brod „Nečis kvin” bio ispred njega. Stao je u red onih koji su čekali da uđu unutra.

Za trenutak je oklevao, ali kada je ugledao da su se i kočije zaustavile ispred broda i da su snažni momci uneli kofere, Dok se popeo na brod.

Posmatrao je kako Alis Lambert izlazi iz kočije. Za njom je išla i njena crna sobarica.

Lepa mlada Alis imala je na sebi haljinu sašivenu po najnovijoj modi. Šešir na glavi, a veo preko lica.

Dok se osmehnu. Tu ženu je dobro zagledao i ubuduće mu neće biti teško da je prepozna među hiljadama sličnih osoba lepšeg pola.

Koračala je sa svojom služavkom pored putnika koji su stajali u red. Jedan od rmpalija koračao je za njom. On se neprestano osvrtao na sve strane. Ali, Doku nije bilo teško da ostane neprimećen. Skoro svi muškarci su se iscerili i uperili svoje požudne poglede u ženu divnog stasa. Alis Lambert je njihala kukovima.

Alis i njena sobarica nestadoše ispod palube.

Holidej je sada primetio i drugog tabadžiju. On se pobrinuo da prtljag bude utovaren na brod.

– Kuda putujete? – upita brodar.

Dok je tek tada primetio da je već bio stigao na red za ulazak.

– A, dokle ide ovaj brod? – upitao on rasejano. Čovek ga pogleda i na bra obrve. Ali, uzdržao se da odgovori nešto oštro. Verovatno mu se nešto slično već više puta desilo.

– Plovimo za Nju Orleans.

– Dobro – reče Dok. – Onda mi dajte jednu kartu do Nju Orleansa.

– Na palubi?

– Ne – odgovori Holidej brzo. Nije hteo da putuje kao neka skitnica.

– Kabinu, i ako je moguće u prednjem delu broda.

– Samo još jedna nije izdata. Ali, dosta je uzana, mister.

– Koliko? – upita Dok i ne trepnuvši.

– Sedamnaest i pedeset.

Dok je platio i uzeo kartu. Uputio se odmah prema palubi.

– Hej, mister! – doviknu za njim čovek koji prodaje karte. – Ovde treba da prođete.

Elegantno odeven, sa kao sneg belom košuljom i kravatom boje vina, Holidej samo odmahnu rukom. Krenuo je uz stepenice.

Ubrzo je ugledao jednog crnca koji je gurao kolica sa stvarima Alis Lambert.

Dok je zastao iza stepenica.

Crnac je stao ispred kabine broj tri i počeo da unosi stvari unutra.

Ali, iz kabine broj šest pojavio se jedan od rmpalija.

Dok pođe dalje.

Brod je počeo da se trese.

Prodoran, piskav zvuk sirene prolomi se iznad talasa velike reke.

Uskoro se čulo i dahtanje snažne mašine.

Dok stiže do svoje kabine.

Vrata su bila toliko uzana da je on jedva uspeo da proturi svoja široka ramena kroz njih.

Ni unutra nije bilo mnogo prostranije. Krevet, komodica, stočić. Ali, šta je, tu je. Natrag se ne može!

Ipak je ovo bio pravi raj u odnosu na putovanje na palubi između sanduka sa kojekakvim ološem i probi-svetom čak do Nju Orleansa.

* * *

Dok je odneo svoje odelo da se očisti, košulja da se opere i opegla.

Posle nekog vremena došao je crnac sa očišćenim i ispeglanim odelom. Dok mu je dao veliku napojnicu.

Čovek je razrogačio oči. Prosto nije verovao da je tako nešto moguće. Pet dolara!

Brektanje mašine i škripa dasaka nisu smetali Doku. Bio je siguran da će dobro spavati.

Obukao se brižljivo i stavio kravatu boje crvenog vina. Prišao je ogledalu.

Iz ogledala ga je promatrao čovek markantnog lica i hladnih, čelično sivih očiju. Nije loše, pomisli on. Žene će svakako obratiti pažnju na njega. Ali, da li će privući pogled i lepe Alis Lambert?

Izašao je iz svoje tesne kabine i zaključao vrata za sobom. Svoj kolt je ostavio u torbi, jer ovde na brodu bilo mu je teško da se kreće sa pojasom oko struka. Ali za svaki slučaj ispod njegove mišice s leve strane nalazio se „deriniger” sa kratkom cevi koji se uopšte nije mogao primetiti. Po- neo ga je još iz Sent Luisa.

Sent Luis!

Tu je dobio zadatak.

Nalazio se u Kanzas Sitiju kada je stigla vest od njegovog prijatelja, šerifa Vajata Erpa. Pošto nije imao drugih planova, odlučio je da pomogne svom prijatelju i da obavi ovaj posao.

Na železničkoj stanici u Sent Luisu sačekala su ga dva čoveka i odveli ga u Taun Hol. Tamo se već nalazio federalni šerif sa guvernerom Misurija koji je bio prešao ovamo iz Džeferson Sitija.

Radilo se o nekom Kolinsu Evansu.

To ime Doku nije značilo ništa. Tek kada su mu rekli da tog čoveka zovu

„Jazavac”, Džordžijancu je bilo jasno ko je to.

Evans je u toku nekoliko godina stvorio čitavo carstvo na Misisipiju. Njemu su pripadali skoro svi veliki brodovi. Ni u jednom gradu pored obala Old Men Rivera nije se nešto moglo istovariti ili utovariti, a da „Jazavac” ne uzme postotak za sebe. Bila je to čista ucena. Prinude, pretnje i ubistva. Ali, sve su to radili njegovi ljudi, tako da su njihove ruke uvek ostajale čiste.

Erp je poslao Doka da toj moćnoj zverki, „Jazavcu” stane na rep.

Prethodno je na istom zadatku bio jedan od federalnih šerifa.

On je Evansa dobro priklješčio. Čak toliko jako da je Evans počeo da greši. Čitave knjige njegovih prljavih poslova dospele su u ruke prvog tužioca države Misuri.

Evans je izgubio živce. On je lično ubio jednog svog čoveka pred desetak svedoka, jer je smatrao da ga je on odao.

„Jazavac” je praktično već bio u rukama pravde. Ali, tada su pronašli telo šerifa u Misisipiju kod Kristal Sitija.

Evans je zatim nestao. Kao da ga je zemlja progutala.

Niko u Sent Luisu nije mogao da kaže bilo šta što bi navelo na trag koji vodi do opasnog razbojnika.

Neke njegove bliske ljude su pohapsili. Ali, oni nisu znali da kažu

ništa novo što već ranije nije bilo poznato.

Kada su pokušali da sruše njegovo carstvo ustanovili su da je Evans svu svoju imovinu pretvorio u novac. Moralo je tu biti prema gruboj proceni više od dva miliona dolara. Ali, taj novac je nestao isto kao i Evans.

U Sent Luisu je sve polako počelo da se zaboravlja. Evansa više nema i šta se tu može.

Međutim federalno sudstvo nije odustalo od toga da velikog gazdu ščepa za vrat i izvede ga pred sud. Uostalom, ubijen je jedan njihov pripadnik, i to je ostalo nekažnjeno.

A onda se otkrilo da je Evans učestvovao u jednoj prevari u banci u Sent Luisu. Zatim je posle dva meseca banka propala. Bilo je to dva meseca posle nestanka Evansa. Nastala je šteta od nekoliko miliona. Mnogi ugledni ljudi izgubili su čitavo bogatstvo, i tako je počela potera za Evansom. Jer je on bio taj koji je upropastio banku i odneo sav novac.

Holidej je slušao kako guverner i gradonačelnik kukaju. Odahnuo je kada je najzad ostao sam sa sudijom Džeromom Hadsonom.

Hadson mu je dao neke podatke koji su Doka Holideja i naveli na trag lepe Alis Lambert.

Ta žena je Evansova prijateljica. I, govorilo se da je ona jedina slaba tačka gazde bandita.

Dok je odlučio da je pronađe. Jer, čuo je i to da veliki gazda nikad nije daleko od nje.

Našao je u Memfisu. Sada je Alis Lambert putovala u Nju Orleans. Možda tamo treba da se nađe sa Evansom?

Dok se nadao da će biti tako. Jer, ako se i ovaj trag izgubi onda on može da se vrati Sent Luis neobavljena posla.

Hadson mu je doduše dao do znanja da je još neko ranije bio poslat da sredi Evansa, ali nije Doku rekao ime tog čoveka. Poznato je da federalni šerifi rade samostalno i nikad ne znaju imena svojih drugara koji se bore protiv istog neprijatelja.

Holidej se uputi u berbernicu na brodu. Jedna stolica je bila prazna.

– Šišanje i brijaње – reče on.

– Samo, pazite. Imam jednu veliku čvorugu na glavi...

* * *

Alis Lambert je celog dana ostala u kabini. Ručak joj je doneo jedan od plaćenika. Jedan od njih dvojice stajao je uvek blizu vrata njene kabine.

Holidej je izbegavao da prođe pored njene kabine. Ko zna, možda će ona ostati unutra i do Nju Orleansa?!

Dok je gledao malu crnu služavku koja je često stajala na glavnoj palubi i razgovarala s ljudima svoje boje kože. Izgleda da je to bilo neko ve-

selo stvorenje i ona se dopala Doku. Odlučio je da joj priđe.

Računao je na to da Alis verovatno neće izlaziti iz svoje kabine za tri dana putovanja do Nju Orleansa.

Međutim, prevario se!

Kada su uveče svetla probila tminu sa „Nečis kvina” Alis Lambert se pojavila i krenula prema kockarnici.

Žene unaokolo su se namrštile, jer su svi muškarci gledali samo Alis.

Dvojica tabadžija su ostala po strani, ali Doku je bilo odmah jasno da oni tu lepu ženu ne ispuštaju iz vida nijednog trenutka.

Holidej se pritajio.

Alis! Ta žena zanosnih oblina!

Izgleda da su nju neodoljivo privlačili stolovi za kockanje!

Na sebi je imala neku drugu haljinu koja je još više isticala obline njenog divnog tela.

Holidej je primetio kako se oči muškaraca okreću za lepom ženom. Pratili su svaki njen pokret.

Dvojici snažnih tabadžija to izgleda nije baš bilo prijatno. Oni bi više želeli da Alis Lambert ne bude toliko upadljiva na putovanju.

Međutim, ti ljudi unaokolo su ipak imali oči. Njima nije bilo toliko važno što se dvojica tabadžija mršte.

Holidej se seti prošle noći. Osmehnuo se.

Uostalom, on je verovatno bio jedini od ovih muškaraca koji je tu ženu video bez haljine.

A, stvarno je imalo šta i da se vidi! Doku odavno nije tako snažno zadrhtalo srce kao kad je mala, krhka crnkinja skinula mider sa tog zanosnog tela. Srce vitkog, elegantnog čoveka je ubrzano kucalo.

To Alisino njihanje kukovima, zanosan osmeh, usne kao zrele trešnje.

Da li je moguće da se zaljubio i da će najzad doći kraj njegovim lutanjima?

Međutim, potrebno je da se pita i ona druga strana.

Ali, izgleda da je i s druge strane sevnula varnica. Žena ga je odmerila od glave do pete.

Da li se to njemu samo učinilo? Teško je bilo da se to vidi, jer su njene oči bile pokrivene tamnim velom.

Igrači za stolom skočiše kao opareni. Naklonili su se i razvukli usne.

– Poker? – upita ona radoznalo.

– Imate li nešto protiv toga da vam se i ja pridružim, momci?

Odjednom su se ispred nje stvorile tri stolice. Ponudili su joj da sedne.

Dama se još jednom okrenula.

Dok je sada bio siguran da je pogledala baš njega.

Osmehnuo se i klimnuo glavom.

Požurio je prema jednoj od tri stolice.

Međutim, jedan od igrača mu stade na nogu i smesti svoju zadnjicu na stolicu pre nego što je Dok mogao bilo šta da uradi.

Dok se povuče korak nazad.

Za trenutak je pomislio da tog mladog naduvenka zgrabi zajedno sa stolicom i izbací ga kroz prozor, ali se predomislio.

Nije smeo da pravi gužvu. Polako, smirivao je samog sebe. Ima vremena! Jer, time bi možda naljutio tabadžije koji su čuvali Alis Lambert.

Kockar se izgleda nije obradovao što je žena sela za njegov sto. Međutim, njegovo lice se ubrzo razvedrilo.

A kako i ne bi? Jer, oni za stolom ulagali su sada velike sume novca, trudeći se da privuku pažnju te lepoticice. A kada su gubili, pravili su se da to za njih nije ništa.

Dok se ipak nije prevario!

Alis je povremeno gledala prema njemu.

Zatim bi se namrštila i uperila svoj pogled u kockara za stolom.

Možda je primetila ono isto što je Dok već odavno uočio!

Kockar je stvarno bio nezajažljiv.

Umesto da pusti ženu da i ona dobi je koju igru pošto je namamila ljude da ulažu velike sume, on je hteo sve. Čak i novac Alis Lambert, koju je smatrao bogatom ženom.

Dok oseti kako ga neko gura u stranu. Pored njega se stvorio jedan od dvojice tabadžija.

Dok koraknu nazad. Odmah mu je bilo jasno da se kuva neka đavolski

paprena čorba. Jer, tabadžija je bio crven u licu i sebao očima.

Prsti lepe Alis Lambert dobovali su nervozno po zelenoj čoji na stolu za kockanje.

Gledala je uporno u kockara koji je sada gurnuo svoj ulog na sredinu stola.

Nema sumnje, bila je besna kao divlja prerijska mačka.

Stolu je prišao i drugi tabadžija.

Izgleda da je Alis Lambert samo to i čekala.

Njeni prsti su odjednom prestali da dobuju po stolu.

Podigla je glavu i pogledala u kockara. Stavila je svoj ulog na sto.

– Hoću da vidim vaše karte, mister – čuo se njen zvonki prodoran glas.
– Ali, pre nego što ih otkrijete, molim vas da ih vratite tamo odakle ste ih izvukli. Iz vašeg rukava, mister! Uzmite one koje ste dobili prilikom deljenja.

U prostoriji prestade žamor.

Zatišje pred oluju!

Nešto gadno se spremalo.

Holidej je odmah primetio da dvojica telohranitelja drže ruke na mestima gde se nalaze njihovi revolveri. Međutim, on je uočio i nešto drugo.

Kockar za stolom nije bio sam!

Neki plavi mlad čovek spusti ruku prema svom revolveru i odbaci se od bara.

Otkopčao je dugme svog žaketa i na njegovom pojasu sevnu metalna drška revolvera.

– Drugim rečima hteli ste da kažete da ja varam, madam? – upita kockar promuklim glasom.

– A kako vi nazivate to kad neko krišom vadi karte iz rukava? – upita žena hladnim glasom.

Plaćenik koji je stajao pored Doka izvadi polako svoj top iz jakne.

Međutim, kockar je reagovao neverovatno brzo.

Njegova stolica polete nazad kao da je sam đavo gurnuo.

Sevnu vatra i prasnu pucanj.

Plaćenik je bio odbačen nazad. Kugla ga je pogodila.

Međutim, Dokove oči bile su uperene u plavog mladića koji je sada uhvatio desnom rukom svoj revolver.

Samo dva koraka i Dok se našao pored njega. Udario ga je svom snagom po ruci u kojoj se nalazio revolver.

Mladić je ipak uspeo da povuče oroz.

Metak se zabi u drveni pod pored čizme nekog čoveka.

Kockar nije uspeo da upuca i drugog tabadžiju. Jer je snažni pratilac lepe Alis Lambert uspeo da ga udari pesnicom u bradu pre nego što je uputio metak.

Taj đavolski opasan kockar posrnu i opruži se koliko je dug.

Skoro istovremeno odsela je Dokova desnica na licu plavog mladića koji je pao kao da ga je grom pogodio.

Posle dva pucnja svi su zanemeli. Gledali su uplašeno prema stolovima za kockanje. I, tek kada su sa svih strana došli ljudi iz posade broda, putnici su odahnuli.

Alis Lambert je ustala.

Ostali igrači privukoše sebi svoj novac.

Pogođeni plaćenik nije bio pao. Držao se rukama za naslon jedne stolice.

Alis mu priđe.

– Da li je opasno, Ripe? – upita ona.

Rmpalija odmahnu glavom. Ali, po njegovim očima se videlo da ima jake bolove.

Lepa Alis Lambert je stala ispred onesvešćenog kockara i namrštila se.

Ljudi sa broda bili su već napravili krug unaokolo.

Telohranitelj, koji je kockara poslao u carstvo snova, gledao je zamišljeno Doka.

– Šta se to ovde dogodilo? – upita prvi oficir broda, sagnuvši se iznad nepomičnog tela. Zatim se uspravio.

Alis Lambert uzdahnu. Pokazala je rukom prema čoveku koji je ležao na podu.

– Varao je – objasni ona mirno.

– Ja vas molim da pogledate njegove rukave.

Oficir se ponovo sagnuo.

I, stvarno! Iz postave rukava kockara izvukao je karte. Oficir je naredio svojim ljudima da sklone kockara i plavokosog mladića.

A zatim se okrenuo prema ranjenom plaćeniku.

– Imamo lekara na brodu, mister – reče on.

– Ja ću odvesti mister Barklija kod lekara, oficire – reče jedan od članova posade. Uhvatio je ranjenog telohranitelja ispod ruke i poveo ga prema vratima.

Oficir se okrenuo prema Alis Lambert.

– Žao mi je što ste imali neprijatnosti, misiz Lambert – reče on i osmehnu se. – Šta da radimo s novcem kockara?

Pokazao je rukom novčanice koje su bile na stolu ispred mesta gde je sedeo kockar.

– Nadam se da ovi džentlmeni nemaju ništa protiv da ja uzmem taj novac – reče Alis i osmehnu se.

– Uostalom, ja sam prva primetila da taj čovek vara!

Dok razvuče lice u osmeh kada je video da žena bezbrižno stavlja novac u svoju tašnicu, a „džentlmeni” se nisu usudili da protestuju, jer su se nadali da će lepa žena pozvati nekog od njih da joj pravi društvo.

Međutim, Alis Lambert se iznenada okrete prema Doku.

Začuo se njen zvučni glas.

– Mogli biste da me pozovete na jedno piće, mister!

Dok razvuče svoje lepo lice u osmeh. Nije ni u snu mogao da sanja da će tako lako da se približi toj ženi.

– Biće mi zaista posebno zadovoljstvo da s vama nešto popijem, mis Lambert – promrmlja on. – Zovem se Dok. Dok Holidej.

* * *

Tek što su se smestili pored bara pojavio se drugi tabadžija. Odmerio je Doka od glave do pete.

– Da te upoznam sa mister Holidejem, Eliote – reče žena i nakrivi glavu. – A, ovo je Eliot Flečer, mister Holidej. Jedan od dvojice mojih telohranitelja.

Naslonila je svoju nežnu ruku na snažnu mišicu Eliota Flečera.

– Njemu treba da zahvališ što se još uvek nalaziš među živim ljudima, Eliote – reče ona tiho. – Kaži!

– Ne, nije potrebno, madam – reče Dok brzo. – Mislim da bi i mister Flečer isto tako pomogao meni.

Flečer klimnu glavom prema njemu.

Doku je taj momak bio jako sličan onom čoveku koji ga je prethodne večeri iznenadio dok je posmatrao Alis sa balkona vile u Memfisu. Kao

da mu je rođeni brat. Jedino nije imao ožiljak na obrazu.

– Vi putujete u Nju Orleans, mister?

– upita žena. Dok klimnu glavom.

– Moja namera je da stignem u taj grad, mis Lambert. Nasmejala se.

– Zovite me Alis, mister Holidej!

Dok se trže.

– A zašto ste se vi uputili u Nju Orleans, mister Holidej? – zabruna Flečer.

– Hej, Eliote! – opomenu žena svog zaštitnika. – Nije lepo biti radoznao. Uostalom, mister Holidej je nama pomogao da se izvučemo iz đavolski gadnog sosa. Onaj plavokosi mladić bi te sigurno ubio da ga Dok nije tresnuo po ruci.

– Meni nimalo ne smeta što je mister Flečer radoznao – reče Dok mirno. – Nema potrebe da nešto krijem. Ali, čini mi se da je najvažnije da on bude oprezan, Alis. Jednu tako lepu ženu vrebaju mnoge opasnosti ovde na brodu.

Nasmejala se. Izgleda da joj se dopalo to što je Dok rekao.

– A otkud vi znate da sam ja lepa, Dok? – upita ona vragolasto. – Pa, to se ne vidi kroz ovaj gusti veo!

Dok podiže obrve.

– Da, ne vidi se – priznao je Dok.

– Ali, u mojim žilama se uzburka krv kad se preda mnom nađe tako lepa žena.

Ovog puta se nije smejala.

– Dakle, niste još odgovorili zašto ste se uputili u Nju Orleans, mister Holidej?! – reče Flečer. – Vi ste se ukrkali na brod u Memfisu, zar ne?

– Jesam – potvrdi Dok. – Čekao sam u tom gradu nekoliko dana jednog prijatelja. Trebalo je da krenemo u Nju Orleans gde živi naš stari drugar koji je obećao da će nam naći posao.

– Ima li ime taj vaš prijatelj u Nju Orleansu? – progundala Flečer.

Dok se osmehnu.

– Kako da ne, Flečere – odvrati Dok brzo. – Zove se Noel Favro.

Flečer se trže.

Noel Favro! Pa to je čuveni bandit iz Nju Orleansa koji se bavi prodajom ukradene robe. Čak se pričalo da se bavi i trgovinom ljudi!

– Vi, izgleda, poznajete Noela, Flečer? – upita Dok. – Meni je jasno da to nije neka jako dobra preporuka kad neko želi da se zaposli kod Noela. Jer se taj čovek izgleda poslednjih godina pretvorio u pravog kućkinog sina i svašta se priča za njega. Međutim, on je oduvek bio dobar drugar koji prijatelja nikada ne bi ostavio na cedilu. Nadam se da je takav i ostao.

Izgleda da su Dokove reči malo smirile Flečera.

– Mislim da biste sada mogli da odete u vašu kabinu, misiz Lambert – promrmlja snažni tabadžija.

Dok se isceri.

Kako to? Nekad je misiz Lambert, a nekad mis Lambert! Da li je ta lepotica devojka ili udata žena?

Dok je dobro uočio da Flečer pravi greške. Ali, taj tabadžija je bio opasan i Dok ga nikako ne sme potceniti!

– Nemam nameru da se odmah uputim u svoju kabinu – reče Alis i osmehnu se. – Moraš sada da se pobrineš za Ripa, Eliote. Dok će sigurno biti tako dobar da mi učini uslugu i provede večer sa mnom. Kad je on pored mene ja se osećam sigurnom.

Flečer se namršti.

Međutim, nije se usudio da nesto odgovori. Udahnuo je vazduh i udaljio se.

* * *

Holidej se osmehnu dok je gledao svoje markantno lice u uskom ogledalu. Bio je siguran da je ta ribalepotica zagrizla udicu. I ne treba propustiti priliku!

Alis Lambert sigurno odavno nije bila u krevetu sa muškarcem. Od Kolinsa Evansa se rastala još pre dva meseca.

Ali, Dok je ipak bio oprezan.

To što se ona ponekad skoro slučajno oslanjala na njega nije moralo da znači da ga želi.

Nije hteo da bude nametljiv. Bez obzira što je nekoliko puta rekao da je Alis žena koja ga je najviše uzбудila

u čitavom njegovom životu i da takvu lepoticu nikad dosad nije sreo.

Dok popravi svoju kravatu. Eh, kad bi...

Kad je neko pokucao na vrata kabine Dok je mislio da je to san.

Ko bi mogao sada da kuca u ovo doba noći? Dva sata!

Možda je to Flečer? Taj snažni tabadžija izgubio se nekud i nije se vratio više od pola sata.

– Da! – viknu Dok.

– Otvorite, masa Holidej – čuo se bojažljiv glas sa vrata. Dok je poznao glas. Bio je siguran da se nije prevario. Brzo je stigao do vrata i pritisnuo kvaku.

Da. Bila je to ona. Linda.

Crna služavka gospođe ili gospođice Alis!

Njeno lepo lice s okruglim obrazima razvuklo se u osmeh.

Dok je uhvatio za ruku i uvukao je u kabinu.

Ali, ona se uskoro odvojila od njega.

– Hej, mala – šapnu Dok. – Kaži mi šta ti leži na srcu? – Vidim da si zabrinuta.

– Misi... – mucala je mala crnkinja. – Misiz Lambert želi da vi doći kod nje, masa Holidej.

– Kada, srce? Sada? Devojka udahnu.

– Sada – odvrati ona brzo. – Odmah! Dok zavrte glavom.

– A šta će na to kazati Flečer? Zar on ne čuči ispred vrata kao pas čuvar?

Linda odmahnu svojom lepom glavicom.

– Masa Flečer je kod masa Rajlija – reče ona brzo. – Masa Rajli vrlo loše.

On klimnu glavom. Pomilovao je devojkicu po vratu.

– Idemo, Linda! – reče on tiho.

Međutim, ne lezi vraže. Slučajno je sada njegov pogled pao na njegovu lekarsku torbu.

Bila je otvorena.

Sigurno je to Flečer bio ranije u njegovoj kabini. Jer, stvari su bile ispreturane.

Doku je sada bilo jasno da taj snažni tabadžija sumnja u svakog čoveka koji se približi lepoj Alis Lambert.

Dok se isceri kiselo.

Flečer nije našao ništa što bi moglo da bude sumnjivo. To što ima lekarski pribor i opremu za prvu pomoć korisno je kao kamuflaža za njegov zadatak. Znači, Dok bi mogao da bude još slobodniji.

Međutim, bolje je biti oprezan.

Linda promoli glavu kroz vrata. Zatim je izašla iz kabine i još jednom pogledala na sve strane.

Tek kada je mahnula rukom Doku da izađe iz svoje kabine.

Mlada crnkinja je išla nekoliko koraka ispred njega. Niko ne sme sa-

znati da je ona bila kod njega i da su se uputili u istu prostoriju.

A, možda i Flečer tajno vreba iz nekog ugla!

Dok je sebi prebacivao što je u vili u Memfisu bio tako neoprezan. Jer, bilo je jasno kakva je uputstva Evans dao svojim ljudima. Onome ko se približi Alis Lambert loše se piše. Sigurno će brzo da krene na daleki put bez povratka.

Ni sama pomisao da ga Flečer može iznenaditi i da odjednom uđe u kabinu lepe žene nije mu bila prijatna. Jer se može svašta dogoditi.

Ipak, bilo mu je jasno da će prokockati sve svoje šanse ako ne prihvati poziv lepe Alis.

U celom svom nesrećnom i burnom životu nikada nije bio kukavica, pa neće to biti ni sada.

Linda je koračala dalje. Njena senka ocrtavala se na drvenim vratima kabina pored kojih je prolazila.

Dok je još jednom zastao i zatim krenuo za njom. Sada više povratka nema.

Gore na palubi nije bilo ljudi. Svetlo je koso padalo i vrata kabina su se jasno videla.

Napred se protekla velika reka Misisipi kao kakva traka čiji se trag gubi negde u daljini predela obavijenog tamnim noćnim velom.

Nije bilo bezopasno da brodovi plovo noću, ali konkurencija je bila velika i svi su se trudili da putnike

što pre prevezu od Sent Luisa do Nju Orleansa.

Linda mahnu rukom Doku da stane na stepenicama i da ne ide dalje za njom.

Crna devojka je prišla vratima broj tri i tiho pokucala.

Skoro istog trenutka u hodnik je izašla Alis Lambert.

Međutim, sada su se otvorila i vrata kabine broj šest. Pojavio se Eliot Flečer.

– Hej, Eliote! – upita Alis. – Da li znaš kako je Rip? Tako sam se zabrinula za njega!

– Nije mu dobro, misiz Lambert – promrmlja Flečer. – Lekar je preporučio da siđe s broda u Viksburgu. Ali, Rip neće.

– Ja ću lično razgovarati s njim, Eliote – reče žena. – Dođi!

Mahnula mu je rukom i otvorila vrata njegove kabine.

Ušla je unutra. Linda zatvori vrata za njima. Mahnula je glavom Doku koji je još uvek stajao dole na stepeništu. Ušli su u kabinu Alis Lambert.

Oči mlade crnkinje kao da nisu mogle da se odvoje od njegovog markantnog lica.

Dok joj se osmehnu.

– Mis Alis je žena koja zna šta hoće, zar ne? – upita on i stavi svoju ruku na rame devojke.

– Da, masa Dok – reče ona tiho.

– Da je Linda na njenom mestu i ona bi znala da...

Tog trenutka začuo se šum na vratima. Linda pritrči brzo i otvori.

Alis Lambert pojavi se na pragu. Brzo je pogledala u kabinu.

Zatim se okrenula nazad.

– Laku noć, Eliote – začuo se njen zvonki glas. – Probudi me kad stignemo u Viksburg. Potrudicu se da učinim za Ripa sve što se može.

– Laku noć – promrmlja Flečer.

Plavokosa devojka se osmehnu i zatvori vrata za sobom. Linda navuče reze preko njih.

Alis sada više nije imala na glavi šešir s velom preko lica.

Dok ugleda sočne usne i sjajne oči na tom lepom licu koje je video kroz vrata balkona vile u Memfisu prošle večeri.

Plavuša stavi prst na usta.

Dokovo lice razvuče se u osmeh. Odmah mu je bilo jasno šta lepa žena želi da mu kaže.

Dok tek tada malo bolje pogleda kabinu u kojoj se nalazi.

Nema sumnje, od ove kabine moglo bi da se napravi bar četiri-pet onakvih kakva je ona u kojoj se on smestio.

Širok krevet, a iznad njega ogledalo uokvireno zlatnim ramom. Nameštaj od tamne ebonovine. Na podu debeli tepih sa divnim šarama.

Sve je bilo namešteno tako da čoveku pamet stane kad se malo bolje zagleda.

Džordžijanac se još jednom osmehnu. Čovek koji je opremio ovu prostoriju stvarno je imao ukusa.

Kabina je, u stvari, imala još jedan deo u kome se nalazio još jedan krevet. Taj deo bio je odvojen debelom zavesom.

Tu sigurno spava Linda, pomisli Dok.

Alis Lambert priđe krevetu.

Najpre se osvrnula, a zatim je počela da otkopčava dugmad na haljini.

Ubrzo je na tom divno izvajanom telu ostao još samo steznik.

Mlada žena se osmehnula samoj sebi u ogledalu.

Dokovo srce je počelo ubrzano da kuca.

Bila mu je okrenuta leđima...

Obnaženih ramena, obline zadnjeg dela njenog tela, bele kože nogu između steznika i crvenih podvezica!

Doku se osušilo grlo. Lice mu je oblilo crvenilo.

– Linda, ti možeš ići na spavanje – reče Alis Lambert tiho.

Njen glas je bio nežan. Osetila je blizinu muškarca i sada je očigledno želela da što pre ostane nasamo s njim.

Mlada crnkinja se naklonila i uputila se iza zavesе gde se nalazio njen krevet. Njene usne su se razvukle u

osmeh dok je prolazila pored Holideja.

Alis je još uvek bila okrenuta leđima i gledala u sive oči muškarca u ogledalu.

– Dođi da mi pomogneš da otkopčam steznik, Holideje – reče ona osmehnuvši se.

Dok joj priđe.

Osetila je njegov dah na svom ramenu. Njene čvrste velike grudi podizale su se i spuštale od ubrzanog disanja. Obrazi su joj bili rumeni.

Steznik je ubrzo bio otkopčan.

On podiže obrve.

– Zar Linda neće izaći iz kabine? – upita on tiho. Ona odmahnu glavom.

– Linda nam neće smetati, Dok – odvrati Alis. – Osim toga, malo je rižično da devojka izađe iz kabine, jer Flečer bi mogao da posumnja da tu nešto nije u redu.

Dok je već sledećeg trenutka osetio njen vreli poljubac na svojim usnama.

Zagrlila ga je i ostala naslonjena na njegove grudi. Ostala je tako veoma dugo.

Ali, odjednom ga je odgurnula od sebe.

– Skini se, Dok – reče ona tiho.

Njene ruke su drhtale dok mu je pomagala da skine košulju.

Dok je otkopčao oprezno i svoj pojas sa revolverom.

Alis je ubrzo ugledala njegovo nago telo. Pripila se uz njega i tako ostala dugo.

Zagrljaj te lepe žene kao da ga je odveo u carstvo snova. Više ništa nije video. Osećao je samo te sočne usne i zanosno telo mlade žene.

Pripila se uz njega. Usne su im se spojile.

Alis je bila kao živa vatra. Kad su se njihova tela spojila, ona je uzviknula od zadovoljstva.

Dok odavno nije osetio takvo uzbuđenje. Kakva je to samo žena! Prosto se zaboravio. Kao da više nema nikakve nesreće, bolesti i opasnosti na ovom svetu koja bi ga odvojila od tog divno izvajanog tela.

Vreme je brzo prolazilo. Ali, Dok i lepa Alis kao da su zaboravili na to.

Dokove usne su već po ko zna koji put prelazile preko njene nežne kože.

Alis je vatreno odvrćala. Njeno srce je ubrzano kucalo.

– Jesi li zadovoljan? – prošaputa Alis. Dok je samo klimnuo glavom.

– Već na prvi pogled sam pomislio da smo kao stvoreni jedno za drugo – odvrati on tiho. – Tako lepu ženu moje oči odavno nisu videle, ali me iznenadilo to koliko si vatrena, draga. Jer, ja sam te drugačije zamišljao. Pretpostavljao sam da si ti neka ledena stena kojoj nijedan muškarac ne sme da se približi.

Nasmejala se tiho.

– Ti si jedan veliki laskavac, Dok – reče ona. Pomilovala ga je po obrazu. – Sigurno si svestan toga da bi te retko koja žena odbila ako naučiš da joj se približiš. A u krevetu si neponovljiv. Da nije nekih prepreka, ja bih pokušala da te osvojim i da uvek ostanem pored tebe.

Sagnuo se i poljubio je nežno. Zaista, jednoj ovakvoj ženi teško bi se odupro bilo koji muškarac.

Tog trenutka nakašljala se Linda u svom odvojenom delu kabine.

Ona verovatno nije spavala, pomisli Dok. Sigurno je slušala šta se događa na krevetu Alis Lambert!

– Misi! – doviknu crna devojkica.

– Šta je, Linda? – upita ona.

– Već je svanulo napolju, misi – reče mlada crnkinja uplašenim glasom.

Alis Lambert ustade sa kreveta. U njenim očima Dok je video da se nečeg boji.

– Sada moraš da odeš, Dok! – reče ona tiho. Dok se trže.

– Otkud sada to? – upita on. – Samo trenutak ranije šaputala si mi nežne reči, a sada...

– Ustaj i oblači se! – progundala ona tiho. Dok prebaci noge preko ivice kreveta.

– Ali, šta to treba da znači, srce? – upita on. – Zašto si me zvala u kabinu kad me sada iz nje teraš na silu? Oblačila se.

– Bio mi je potreban muškarac, Dok – objasni mu ona. – Ti si mi se dopao

i posle svega što se dogodilo ja sam se skoro zaljubila u tebe. Ti si to i osetio. Ali, to je bila samo ova noć. Ostaće samo na tome, Dok. Nikad je više nećemo ponovo doživeti. Jer, ja sam udata. Moj muž bi me sigurno ubio kada bi saznao šta se dogodilo između mene i tebe. A i tebe bi poslali na onaj svet. Sad idi! Nećemo izbegavati da se sretnemo na brodu do Nju Orleansa, ali ova divna noć se više ne sme ponoviti. Nadam se da me razumeš!

Dok se namršti. Bio je razočaran. Jer, ova žena je zaista tako odlučila.

Nije žurio. Oblačio se polako. Kada je na sebi imao svoj žaket, Alis je takođe bila obučena.

Linda je stajala iza nje i češljala njenu dugu plavu kosu.

– Sačekaj ovde, Dok – reče Alis.

– Odvešću Flečera u njegovu kabinu. Onda će te Linda pustiti da izađeš napolje.

Dok joj priđe.

– Nikada neću zaboraviti ovu noć, Alis – reče on tiho. Nagnuo se i poljubio je.

Ona je odgovorila. Usne su im se spojile. Ali ne za dugo.

– Ni ja je neću ovu noć nikada zaboraviti, Dok – prošaputa ona.

Onda se odjednom okrenula. Prišla je vratima i pomakla rezu sa njih.

Izašla je iz kabine.

Čuo je potom kako dovikuje „Dobro jutro, Eliote”.

Zatvorila je vrata za sobom.

Ubrzo su zaškripala vrata na nekoj kabini.

Linda uhvati Doka za ruku i povede ga prema vratima. Otvorila ih je oprezno i promolila glavu napolje.

– Idemo, masa Holidej – šapnu ona i izađe napolje.

Dok brzo pođe za njom. Zaista nije imao nameru da pruži priliku Flečeru da ga vidi kako izlazi iz kabine.

Dok požuri napred.

Linda je išla za njim.

Sišli su niz stepenice koje vode dole gde se nalazi njegova kabina.

Dole ga je odjednom uhvatila za ruku i osmehnula se.

– Vi ste divan i zgodan čovek, masa Holidej – reče ona tiho. Znači, slušala je?

Dok se osmehnu.

– Tvoja misi me više neće, Linda – promrmlja on. – Ako želiš možeš da mi ulepšaš noći do Nju Orleansa. Sviđaš me se.

– Oh, masa Dok – šapnu ona. – Ja sam samo jedna crna mala služavka. Vi jedan veliki lep gospodin koga sve žene vole.

– Zar si zaboravila rat, Linda? – upita Dok i isceri se. – Svi su ljudi jednaki! To je rekao mister Linkoln. Linda se osmehnu.

– O, masa Dok! – reče ona i stavi ruku na srce. – Da li vi stvarno želite usrećiti malu Lindu?

– Želim, Linda – odvrati Dok. – Stvarno želim, i to od sveg srca. Nisi imala priliku da me upoznaš kao čoveka. Kada ja nešto kažem tako i mislim, devojčice. Nisam takav kao tvoja gazdarica. Ona izgleda nije zadovoljna. Jednostavno me je oterala.

– Oh, masa Holidej – šapnu Linda. – To ne smete kazati. Jer, misi Alis ima jedno jako ljubomorno muž. On poslao masa Flečera i masa Rajli da čuvaju misi Alis. On bi sigurno naredio da ubiju i vas i misi Alis kad bi saznao šta je prošle noći...

Prestala je da govori.

– Dođi kod mene kada ti tvoja misi da slobodno vreme – reče Dok. – A sada idi, Linda. Mislim da je bolje da nas Flečer ne vidi zajedno.

Mahnula je glavom. Pogledala je Doka još jednom u oči, a zatim se brzo okrenula i požurila uz stepenice.

Dok je polako koračao prema svojoj kabini.

Otvorio je vrata, skinuo svoj dugi sako i legao na krevet. Alis Lambert mu je ipak pokvarila neke račune. Jer je bio već ubeđen da je osvojio i da će ona odati mnoge stvari. Međutim, to je sve palo u vodu. Ona je bila dovoljno oprezna i nije ništa odala. To znači da se stvarno boji Kolinsa Evansa koji bi naredio da je ubiju ako bilo šta oda.

Dok se osmehnu.

Setio se male Linde koja ga je prosto gutala očima. Možda je trebalo preko nje da dođe do velikog gazde?

* * *

Palube „Nečis kvina” vrvele su od ljudi kada je veliki brod stigao u pristanište Nju Orleansa.

Dok je sa svojom torbom stajao na prednjem delu parobroda. Izbacili su ga iz kabine, jer je trebalo da se ta prostorija dovede u red za povratak u Sent Luis.

Na velikoj reci nalazilo se mnogo malih i velikih brodova. Sirene su povremeno nadjačavale ljudske glasove.

Na pristaništu je bilo mnogo sanduka i druge robe koja je trebalo da se utovari ili je bila tek istovarena.

U svu tu gužvu bili su umešani i jahači na konjima, radnici, kočije i kolica na kojima se prenosila roba.

Sirene „Nečis kvina” odjeknuše prodorno.

Kapetan broda naredi da se za trenutak zastane. Zatim su se ukotvili između dva velika broda.

Gomila ljudi je već čekala. Žene su mahale maramicama.

Galamilo se na sve strane i bilo je teško pronaći baš onoga koji se čeka.

Dok se osvrte i pogleda nazad.

Alis Lambert, Linda i Flečer se verovatno nisu žurili. Jer, nije ih bilo nigde.

Dok se osmehnu kad je pomislio kako je proveo dve poslednje noći.

Alis se nije više usuđivala da pozove Doka u svoju kabinu. Ali, njena crna sobarica se od sveg srca trudila da mu ne bude dosadno.

Plava zavodnica ili crnooka tamnopta mlada devojka?

Markantni čovek se osmehnu još jednom. Stvarno, teško mu je bilo da samom sebi prizna za koju bi se od tih dveju žena odlučio kada bi mu ih ponudili da s njima provede noć, nedelju ili čitav život.

U Viksburgu je Rip Rajli odnesen u bolnicu. Lekar mu je doduše izvadio metak iz tela, ali rana se zagnojila. Odneli su ga na nosilima, jer je izgledao jako loše.

Holidej je tek sada morao biti oprezan. Neće uspeti tako lako da prevari Flečera.

Uveče je izbegavao Alis Lambert. Samo jednom se dogodilo da ona sedne za kartaški sto gde se nalazio i Dok. Međutim, ona je brzo ustala kada je Dok olakšao za petsto dolara. Bila je ljuta kao ris.

Flečer je to odmah primetio. Nešto kao da je posumnjao.

Ubrzo je stao pored Doka.

– Šta se to dogodilo između vas i misiz Lambert? – upita on grubim glasom.

Dok sleže ramenima.

– Naljutila se kada sam joj uzeo petsto dolara, Flečere – odvrati Dok.

Flečer nije bio toliko glup koliko je izgledao.

– A kako to da je stalno izbegavaš, mister Holidej? – upita on. Dok ga pogleda.

– To se tebe ne tiče, Flečere – odvrati on. – Ali, ako baš želiš da budem iskren onda ću ti odati tajnu. Misiz Lambert je žena koja je uzburkala moju krv. Ja nisam svetac, momče. Hteo sam još one prve večeri kada je ranjen tvoj drugar Rajli da joj se približim i da pokušam da osvojim njeno srce. Ali, ona mi je rekla da nju niko ne može da ima. Ni po koju cenu. Eto, to je razlog zašto je izbegavam. Ja nisam čovek koji je navikao da ga žene odbijaju. Ne želim da me vuku za nos!

Flečer je pocrveneo. Ipak, posle izvesnog vremena je klimnuo glavom i udaljio se.

Dok je sada bio zadovoljan samim sobom. Jer je Flečer progutao njegovo objašnjenje.

Sada je snažni tabadžija poklonio više pažnje ostalim ljudima u salunu koji su se motali oko Alis Lambert.

* * *

Brod stade.

Ljudi su vikali. Uskoro su i užad bila bačena.

Dok pogleda prema obalskom nasipu.

Odmah je ugledao kočiju. Stajala je nešto malo pozadi. Iza jedne gomile

sanduka. Četiri vranca. Kočijaš se bio ukrutio na svom sedištu.

Prozori kočije bili su pokriveni crnim zavesama.

A onda su se odjednom otvorila vrata.

Neki čovek širokih ramena izašao je napolje. Crno odelo, zategnut šešir.

Dok nije mogao da vidi lice tog čoveka. Smetao mu je dim.

Spustila se široka rampa i prvi putnici pojuriše u zagrljaj onima koji su ih čekali.

Dok je već bio odlučio da krene kada je ugledao Alis Lambert. Silazila je niz stepenice.

Lepa, elegantna i ozbiljna. Za trenutak se njen pogled zaustavio na Doku.

Šta li se krije iza tog vela koji se nalazio preko njenog lica? Možda molba da je razume? Ili tuga što nije provela još koju noć pored njega?

Flečer je koračao iza lepe žene i motrio na svaki njen pokret.

Alis je izgleda to znala. Prošla je pored Doka, a pri tom ga nije ni pogledala.

Flečer pozdravi Doka mahnuvši glavom, a Dok mu odvrati sa smeškom na usnama.

Iza Flečera je žurila Linda niz stepenice s nekoliko lakših torbi. Njene crne oči su sevnule kada je prolazila pored Doka.

Međutim, ni ona nije rekla nijednu reč.

Flečer naredi dvojici crnaca da odnesu kofere do crne kočije.

Uskoro se i Dok probio do rampe. Njemu se nije baš jako žurilo.

Linda mu je već bila kazala adresu kuće kuda će krenuti Alis. Objasnila mu je da je to neka velika zgrada čiju je fotografiju videla u Memfisu.

Zgrada se nalazi u Kenel stritu nedaleko od pristaništa! Ima veliku baštu, iako je taj deo Nju Orleansa načičkan kućama.

Dok je video kako se Alis Lambert penje u crnu kočiju.

Ubrzo zatim na jednom prozoru se pomeri zavesa i Dok ugeda blede lice lepe žene.

Flečer je posmatrao kako crnci unose kofere u prtljažnik kočije. Zatim je mahnuo Lindi da uđe unutra i ubrzo se i on popeo.

Tamna zavesa na prozoru se spustila.

Dok mahnu rukom prema jednoj drugoj kočiji koja je bila otvorena. Ubacio je odmah unutra svoju lekarSKU torbu.

– Remort strit, na uglu pored hotela „Esplanade” – doviknu on kočijašu.

Tamnoputi čovek razvuče lice u osmeh. On je verovatno bio kreolac. Bilo je jasno da zna ko u toj kući stanuje.

* * *

– Noel Favro, zar ne, mister? – upita on.

– Pogodio si – odvrati Dok. – I, poteraj konje. Ne volim kočijaše koji mnogo brbljaju.

Noel Favro je izgledao mnogo stariji nego što je Dok zamišljao. Mali Francuz kao da je preturio deset godina preko svoje glave, a ne tri otkako su se zadnji put sreli.

Sitne, crne oči delovale su umorno. Lice mu je bilo bledo, a obrazi upali.

Prošlo je nekoliko trenutaka dok mali Francuz nije prepoznao Doka Holideja.

Dok se teško probio do njegove kancelarije. Noelovi ljudi nisu hteli da puste visokog čoveka unutra.

– Halo, Dok! – uzviknu mali Francuz. Ustao je i pošao mu u susret.

– Kao da se nisi jako obradovao što me vidiš, Noel – reče Dok i nasmeja se.

Noel Favro sleže ramenima.

– Žao mi je, stari druže – promrmlja on. – Ali, vremena su se izmenila i ne bih više mogao da pravim darmar u Nju Orleansu. Polako starim.

– Hej, pa šta to moje uši čuju? – upita Dok i isceri se. – Zar si zaboravio ona vremena kada smo praznili krčme u pristaništu?

Noel Favro ga zamišljeno pogleda. Izvesno vreme je ćutao, a zatim odjednom upitao.

– Šta ti tražiš ovde u Nju Orleansu, Dok? Znam da ne voliš jug i istok. Zašto nisi ostao na zapadu?

– Život je tako hteo, Noel – reče Dok. – Kocka! A tu je bila i jedna plavokosa žena. Oči, usta, noge, ruke, telo! Nema reči kojim bi ti dočarao izgled tog divnog ženskog stvorenja. Rekla mi je da je njen životni san da vidi Sent Luis. Nije mi verovala kad sam joj govorio da je to grad kao i svi ostali. Eto, tako, krenuli smo u Sent Luis. Tu mi je sreća okrenula leđa, Noel. Izgubio sam veliku svotu. Šta da ti kažem? Dogodilo se nešto što ja ni u snu nisam mogao da naslutim. Jer, mislio sam da je do ušiju zaljubljena u mene, i da to što sam trenutno švorc nema veze. Ali, đavo nikad ne miruje. Ona se u tom gradu dopala nekom bogatašu koji ima nekoliko fabrika i koji nosi cilindar na glavi i pobegla je njemu. Nisam znao šta ću? Možda ćeš mi ti pružiti priliku da zaradim novac za povratak. Zato sam se ukrcao na brod i krenuo niz veliku reku.

– Još uvek kocka i žene – reče Noel i nasmeja se. – Kada ćeš se već jednom opametiti? Moraš se već jednom skrasiti pored jedne od njih.

– Dragi moj prijatelju – reče Dok – drago mi je što se tvoje lice razvedrilo. Tebi je dobro poznato da sam i ranije imao mnogo problema za kockarskim stolom, pa i sa ženama. Ali, nemam nameru da se promenim.

Jer, jednostavno rečeno, ne mogu da smirim. A sada da te pitam, tebi poslovi izgleda ne cvetaju? Dućan nije onakav kakav ti želiš da bude, zar ne?

Mali Francuz nabra obrve.

Okrenuo se na drugu stranu i prišao jednom ormanu. Otvorio ga je i ubrzo su se u njegovim rukama našle dve čaše. Zatim je izvadio bocu sa brendijem.

Dok ga je pažljivo posmatrao.

Razmišljao je o onom što se dogodilo. Tek kada mu je Linda kazala adresu kuće Alis Lambert u Kenel stritu u Nju Orleansu, on je odlučio da potraži malog Francuza. Jer, bio je siguran da će Flečer ispričati velikom gazdi ono što mu je Dok kazao. A Kolins Evans, koji je posle onog strašnog poraza u Sent Luisu mućnuo glavom i postao mnogo obazriviji, sigurno će narediti Flečer u da sazna da li je tačno to što mu je Dok ispričao. Kada budu saznali da se on zaista pojavio kod malog Francuza i da je tražio posao onda oni više neće sumnjati u njega. A Doku je to bilo jako važno, jer će slobodno moći da sazna ono što ga interesuje i da „Jazavca” najzad pritera uza zid.

Noel napuni čaše. Jednu je gurnuo prema Doku, a drugu je podigao uvis.

– Da nazdravimo za naša dobra stara vremena, Dok – reče on tiho.

Tečnost iz čaša je u jednom gutljaju nestala u njihovim grlima. Baš onako kako su nekada pili u krčmama pored pristaništa.

– Ti tražiš posao, Dok? – upita mali Francuz iznenada. Dok potvrdno klimnu glavom.

– Setio sam se da je nekad kod tebe mogao da se zaradi dobar novac, Noel.

Noel Favro sleže ramenima.

– Nije više kao ranije, Dok. Sada se sve promenilo. Konkurencija je mnogo veća. I, onaj koji može da okupi najbolje ubice i revolveraše on obara sve ostale i uništava ih kao kada slon stane na mrava.

Dok je posmatrao svog starog drugara.

Noel Favro svakako nije takav da bi se mogao nazvati poštenim građaninom. Ali, on nije bio loš čovek. On nikada u svom životu nije ubio nekog drugog niti je pak naredio da ubiju čoveka. Jeste, kupovao je ukradenu robu i prodavao je, ali bavio se i poštenim poslovima. Čak je tvrdio da se na poštenim poslovima neko može lakše nasamarati nego na onim nepoštenim.

– E, imam jedan posao taman za tebe, Dok – promrmlja on. – Vrlo je opasan i rizičan.

– Oduvek sam voleo takve poslove, Noel. Ti to dobro znaš i nisam se promenio.

– Verujem, Dok – osmehnu se Noel Favro. – Da ti objasnim o čemu se radi. Ja dole u pristaništu imam jedan tovar robe, koji je smešten u magacinu. Međutim, neki nitkovi tvrde da ta roba nije moja i prete da će odseći glavu svakom onom ko pokuša da iznese robu iz magacina.

Sada je Doku bilo jasno da se Noel Favro nalazi u gadnom sosu, jer ne može da dođe do onoga što je već platio i što treba da proda. Naravno, njegov dobitak bi bio veliki i svakako bi popravio svoje finansijsko stanje.

Međutim, ta stvar je bila đavolski opasna. Jer, mali Francuz ne bi tako uporno trljao svoje čelo.

Dok bi bez dvoumljenja odbio tu ponudu. Jer, i ovako ima na vratu tog đavolski opasnog Kolinsa Evansa. Međutim, Noel Favro bi sigurno posumnjao u njega. A osim toga, sigurno će se pojaviti Flečer i pitaće da li je Dok dobio posao kod malog Francuza.

– Kad se ja nečeg prihvatim, onda nema te sile koja bi me odvratila od toga – reče Dok odlučno.

Noel Favro se osmehnu.

– Znači li to da prihvataš taj posao, Dok? Dok klimnu glavom.

– Kako ne bih prihvatio ponudu starog druga, Noel – odvrati markantni čovek brzo. – Jedino ako ti momci koji ne daju robu nisu agenti savezne maršalske kancelarije! U tom

slučaju stvar se jako komplikuje i ja je ne bih prihvatio.

– Ni govora o tome, Dok – reče Noel Favro i odmahnu rukom. – Šerifi s tim nemaju nikakve veze.

– Onda, u redu Noel – pristao je Dok. – Tvoje je jedino da mi pokažeš gde se roba nalazi i ja ću je doneti. Budi siguran u to, prijatelju.

Noel Favro se isceri.

– Ne tako brzo, Dok – promrmlja on. – Najpre ću morati da nabavim kola. A, osim toga, moraš sačekati da padne mrak. Dođi ovamo!

Okrenuo se na drugu stranu i uputio se prema vratima, koja su se nalazila u zadnjem delu kancelarije. Ušao je u hodnik.

Dok je koračao za njim.

Ubrzo su se našli u dvorištu.

Dok je ugledao neku ženu koja je sedela u pletenoj ljuljašci, pored koje se nalazio neki mali ukrasni bazen u kome su plivale zlatne ribice.

Žena ustade.

Bila je to neka mulatkinja sa neobično svetlom kožom. Imala je lepo lice.

Kada je stala pored Noel Favroa, Dok je primetio da je za pola glave bila viša od Francuza.

– Ovo je Marinda, Dok – reče Noel.

– Ona će ti praviti društvo do uveče ako ti to želiš.

Doku nije promakao oštar pogled kojim je mali Francuz odmerio mulatkinju.

Žena je gledala Doka. Osmehnula se. Izgleda da je bila zadovoljna onim što je videla.

Njeni pokreti bili su izazivački. Izgleda da je imala nameru da Doku ispuni sve želje.

Međutim, on nije želeo da nanese bol svom starom prijatelju.

– Želim da malo pogledam grad, Noel – reče on. – Znaš da odavno nisam bio u Nju Orleansu. – Osim toga, žene mojih prijatelja su za mene tabu.

Bilo je očigledno da je mulatkinja razočarana. Ali je zato Noel Favro odahnuo.

– Da li ti je potreban novac, Dok? – upita on.

– Nije, Noel – odvrati Dok brzo.

– Imao sam sreće i dobio sam nešto zelembaća na brodu.

Neki crnac uđe u dvorište.

– Traže te, masa – reče on malom Francuzu. Čovek se zove Flečer.

Holidej se isceri. Znači, njegova pretpostavka se obistinila.

– Tog čoveka poznajem sa broda – reče on Francuzu. – Ja sam se malo više trudio oko žene koju je on pratio. Ispričao sam mu da ću doći kod tebe da tražim posao. Kaži mu da sam bio kod tebe i da ti imaš jedan posao za mene.

Noel Favro nabra čelo. Ipak, nije rekao ništa. Krenuo je za crnim čovekom, i ostavio mulatkinju i Doka same.

Ona je koristila svaku sekundu.

Samo što je Noel nestao, ona se već stvorila pored Doka. Izvila je telo i njene čvrste lepe grudi se ocrtale ispod tanke bluze.

– Noelu si drag prijatelj, Dok – reče ona. – On sigurno ne bi imao ništa protiv ako ga malo zameniš?

Dok pomisli na to da ga čeka Linda. Ali, to nije bilo jedino što ga je zadržalo. Noel Favro mu je verovao. Možda će mu biti potreban dobar prijatelj ako nađe Kolinsa Evansa.

Odlučio je da ne prihvati njenu ponudu.

– Znači li to da Noel trenutno nije u dobroj formi, Marinda? – upita on i osmehnu se ironično. – Možda ću mu ja pomoći da vrati svoje dobro rašpoloženje i onda će sve biti bolje. A ti ne bi trebalo da mu budeš neverna.

Ona se nadurila.

Dok pomisli kako je mali Francuz napravio grešku kada je ovu ženu smestio u svoje staro srce.

* * *

Na pristaništu je i noću bila gužva, skoro podjednako koliko i tokom dana.

Svuda je gorela vatra u gvozdenim posudama.

Radnici su istovarivali ogromne bale pamuka i na kolicima ih prenosili sa brodova na obalu, gde su ih slagali na gomilu. Drugi su prenosili

sanduke i stavljali ih u donje prostori-
rije brodova.

Dok je stajao u senci jednog stova-
rišta koje se nalazilo po strani i gle-
dalo prema zaključanom magacinu.

Nije otkrio nijednog stražara.

Znači, te ništarije koje su zapreti-
le malom Francuzu mislile su da se
Noel Favro neće usuditi da dođe po
svoju robu!

Tada se začuo topot konjskih kopi-
ta i škripanje točkova.

Dok okrete glavu i odbaci se od go-
mile sanduka pored koje je stajao.

Njegova desna ruka naslonila se
na dršku kolta, koji je sada ponovo
imao za pojasom.

Bila su to troja kola Noel Favroa.

Vozači su čučali savijeni na svojim
sedištima. Čak i iz daljine se moglo
videti da su preplašeni.

Dok prođe pored velikih sanduka
sa duvanom. Koraćao je dalje prema
vratima šupe.

Široka kapija bila je osigurana de-
belim lancem sa velikim katancem.
I, uz to, bila je osvetljena.

Doku je bilo jasno da mora da po-
žuri da ljudi pored brodova ne bi
obratili pažnju na njega.

Kola su se nalazila na oko pedeset
jardi od njega.

Dok izvadi makaze iz džepa.

Osvrnuo se još jednom unaokolo, a
zatim podigao katanac.

Uhvatio ga je kleštima i pritisnuo
svom snagom drške gvozdеноg ala-
ta.

Ništa! Jedino što su graške znoja
slivale niz njegovo lice. Ipak, ima
nade!

Dok je pritisnuo još jače.

Opet ništa.

Stegao je zube i pokušao još jed-
nom.

Njegovi prsti bili su već umorni.
Ali, nije odustajao.

Jednog trenutka se ipak čulo krc-
kanje.

Katanac pade na zemlju.

Dok brzo skloni lanac u stranu.
Ubacio je brzo unutra lanac, klešta
i polomljeni katanac.

Još pre nego što su prva kola stigla
on je uspeo da otvori i drugu polovi-
nu kapije.

Vozači nisu morali da zaustavljaju
konje. Ušli su u magacin.

Holidej još jednom pogleda prema
pristaništu, a zatim zatvori ponovo
kapiju.

Izgleda da niko od radnika nije ni-
šta primetio. Ili su smatrali da je to
nešto sasvim normalno!

Jedan od vozača zapalio je baklju
koju je bio poneo sa sobom.

Plamen suknu uvis.

Na trećim kolima pokrenu se plat-
no.

– Treba nam još svetlosti – reče
Dok. – Eno, tamo, palite one lampe!

Ljudi su već počeli da utovaraju sanduke, burad sa viskijem i drugu robu.

Niko nije rekao ni reč. Čitali su i radili.

Dok pomisli na to da je on sada kao neki čuvar zatvorenika. Jer, bio je siguran da je svaki od tih mračnih tipova koje je Noel Favro uzeo za ovaj posao, osuđen bar na nekoliko godina robije.

Radili su brzo.

Već posle pola sata, prva i druga kola bila su natovarena.

– Hej, požurite! – doviknu jedan od vozača.

Dokova glava se odjednom okrenula unazad. Instinktivno je osetio da u vazduhu lebdi neka opasnost.

Uskoro je to i otkrio.

Tri čoveka stajali su pored jedne gomile sanduka. Gledali su ovamo preko.

Začuo se prodoran zvižduk.

Ljudi Noel Favroa su se ukočili kao da ih je grom pogodio.

A zatim su pojurili prema velikoj kapiji. Izgleda da su se nečeg užasno bojali.

Doku je bilo jasno da ih nikakva sila na ovom svetu ne može zadržati da ne pobegnu.

Čak i oni koji su se u početku ukočili od straha sada su dali petama vetar. Jedan za drugim, nestali su iza otvorene kapije.

Konji su se uznemirili.

Dok je za trenutak ostao sam u velikom magacinu.

Sam!

Ne, nije bilo tako.

Iza gomile sanduka odjednom su se pojavili neki preteći tipovi u crnim odelima.

Crni šeširi na glavama, sačmarice sa skraćenim cevima u njihovim rukama!

Dok je to jasno video.

Bilo ih je četvorica.

Znači, neravnopravna borba. Četiri sačmarice protiv dva revolvera: „kolta” i „deringera”!

Doku ni na kraj pameti nije palo da uhvati maglu kao ostali i tako spase svoju kožu. Jer, prihvatio se da uradi taj posao za Noela Favroa.

Stao je ispred kola i uperio svoj pogled u momke u crnim odelima.

Negde oko osam koraka ispred nje ga oni su stali.

Dok se zagleda u njihova lica.

Namrštena, mračna lica. Učinilo mu se da jako liče na onog tabadžiju koji je nastradao u Memfisu. A i na Flečera. Dvojica su imali dugačke brkove. A svima su izgleda nosevi bili krivi. Ali, to se na svetlosti lampe nije moglo videti tako jasno.

Najsnažniji od njih polako podiže svoju sačmaricu.

– Ko si ti? – upita on glasom, koji je zvučao na graktanje gavrana.

– Prijatelj Noela Favroa – odgovori Dok mirno. Njegova desnica bila

je naslonjena na dršku kolta. Međutim, to banditu izgleda nije ništa smetalo.

– Došao sam da uzmem neke njegove stvari – dodao je Dok posle izvesne pauze.

Bandit se isceri.

– Kakve stvari? – zabrunda on.

– Znači tako su te gadno nasamarili? Vlasnik svega što se nalazi u ovoj šupi je mister Marvin Rodžers, kicošu.

– Vlasnik će biti onaj ko ovu robu uzme! – odvrati Dok hladno.

Snažni bandit je prestao da se ceri. Iz njegovih očiju sevnulo je stotinu munja.

– Šta ti to trabunjaš, čoveče! – viknu on. – Najbolje će biti da ti otkopčaš svoj pojas sa revolverom, jer u tom slučaju možda ćeš imati sreću da izvučeš živu glavu odavde iz ove šupe.

Doku je sada bilo jasno u kom grmu leži zec.

Dok podiže obrve i osmehnu se.

To je izgleda još više razljutilo rmpaliju.

– Možda bi bilo najbolje da se vi izgubite odavde – opomenu ih Dok. – Garantujem vam da neću ometati vaš odlazak.

– Ovaj nitkov nije pri zdravoj pameti – reče čovek koji se nalazio sasvim levo. – Glava mu je šuplja, Melvine.

– Mislim da si u pravu – potvrdi bandit, koji je dosad govorio i koji se zvao Melvin.

Dok je primetio da drugi bandit ima upadljivo francuski naglasak.

– Ti, izgleda, ne vidiš dobro, dugački! – huknu Melvin. – Zar nisi primečio sačmarice u našim rukama? Potrebno je samo da savijemo prste na obaraču i od tebe neće ostati ništa. Kako onda da te pokupimo i sahranimo kao ljudsko biće?

Dok se i dalje smeškao.

– Mislim da si me razumeo, Melvine – reče on. – Samo, tragedija je u tome što nećete stići da iskrivite prste na obaračima. Jer, pre nego što to neko od vas učini, dobiće metak pravo u čelo. Budite sigurni.

Gledali su Doka kao da je on stvarno izgubio razum.

Da se suprotstavi jednim revolverom protiv četiri sačmarice! Pa to je bilo ravno samoubistvu.

Melvin isturi glavu napred. Ličio je na nekog lešinara koji će već sledećeg trenutka zgrabiti svoj plen i raskomadati ga.

Podigao je cev puške i gurnuo kruti šešir sa čela. – Dajem ti još samo tri sekunde, kicošu! – viknu on. – Brojaću!

Nije mu odgovorio.

– Jedan...dva...

Momak koji se nalazio levo i koji je prethodno rekao da Dok nije pri zdravoj pameti izgleda da nije imao

strpljenje da sačeka i ono odlučujuće „tri”.

Orozi njegove sačmarice škljocnuše. Cev puške skoči uvis.

Dokova desnica se munjevito trgla. Banditi nisu to ni primetili.

I pre nego što je taj čovek, koji je govorio engleski sa francuskiin naglaskom, mogao da pritisne obarač svoje gvožđurije, iz cevi Dokovog kolta suknu plamen. Vatreći snop ga je pogodio pre nego što je shvatio šta se to dogodilo.

Već sledeće sekunde on ispruži prste kojima je držao pušku.

Čovek kriknu bolno i posrnu unazad.

Puška s treskom pade na pod.

Međutim, ne lezi vraže. Obe cevi se isprazniše i olovo polete prema sanducima.

Jedan od bandita kriknu kao da ga je zmija ujela.

Sačma se zabila u obe njegove noge. Pao je.

Dok je reagovao munjevito. Skočio je i već sledećeg trenutka našao se iza jedne gomile sanduka u zaklonu.

Možda u poslednjem trenutku. Jer, sada prasnu pucanj iz jedne od pušaka bandita i olovo se zari u sanduke ispred njega.

Dok nije ostao na istom mestu.

Kao senka šmugnuo je iza jednog bureta. Pri tom je uputio metak iz

svog kolta prema banditu, koji se zvao Melvin.

– Leru mora kod doktora! – viknu jedan od bandita. – Pazi, Lestere, leđa!

Brkati čovek se okrenuo na drugu stranu. Ali, bilo je već kasno. Cev Dokovog kolta bila je uperena pravo u njegovu lobanju.

– Pusti gvožđuriju da padne na pod! – naredi Dok. – I to polako, momče! Osim toga, kaži tvom drugaru da ustane ako može. Inače, ovog istog trenutka krenućeš putem koji vodi u pakao. Valjda ti je jasno da se ja ne šalim?

Melvin je polako ustao sa poda. Njegovo lice je bilo iskrivljeno od bola. Levom rukom se držao za ranjeno desno rame. Ruka mu je bila oblivena krvlju. Ipak, ovaj snažni čovek se održao na nogama.

Treći bandit je još uvek držao sačmaricu u rukama.

Dok dade znak pištoljem i njemu da odloži gvožđuriju. Čovek je poslušao.

I bandit koji se zvao Lester pustio je da njegova sačmarica klizne na pod. Prethodno je vratio oroze natrag da ne bi iznenada opalila.

U šupi je zavládala tišina. Samo su konji frktali.

– Hoću da mi kažete vaša imena – viknu Dok.

– Ja sam Melvin Kemp – reče bandit sa kuršumom u ramenu. – Onaj

tamo je Lester Mek Brajd, a pored njega je Dag Kenan. A onaj koga si sredio zove se Leru.

– Dobro, Kemp – reče Dok. – Pokupite svoga drugara i gubite se što pre odavde. Kažite svom gazdi Rodžersu da gleda svoja posla. Jer loše mu se piše ako ja počnem da istražujem čime se on sve bavi. Je li jasno? Melvin Kemp se još uvek dobro držao.

– Mislim da je Leru bio u pravu – promrmlja on. – Ti si stvarno lud, kicošu. Najpre je trebalo da se raspitaš ko je Marvin Rodžers. Jer, sada te više ništa na ovom svetu neće spasiti od užasne smrti.

– Odlazite! – naredi Dok.

Poslušali su.

Onesvešćenog Lerua su poneli sa sobom.

Ubrzo su izišli kroz jedna sporedna vrata.

Dok ih je otpratio pogledom.

Bilo mu je jasno da Kemp nije govorio gluposti. Osim toga, čudno je da ga Kemp nije pitao kako se zove!

Vratio je kolt u futrolu za pojasom i nastavio da tovari sanduke, burad i džakove na treća kola.

Sav oznojen otvorio je veliku kapiju. Sve je bilo natovareno.

Primetio je neke tamne senke u blizini šupe.

To su verovatno bili oni koji su čuli pucnje i iz radoznalosti pošli ovamo.

Dok pođe brzo prema njima.

Nestali su brzo kao da ih sam đavo goni.

Ipak, Dok je uspeo da stigne dva crnca. Držali su motke u rukama.

Dok podiže ruku uvis.

– Nemam nameru da vas gonim, momci! – doviknu on kreštavim glasom. – Potrebna su mi dva čoveka koji će oterati kola do Rampert stri-ta. Platiću pedeset dolara.

– Svakom? – upita jedan od dvojice crnaca promuklim glasom.

– Svakom – potvrdi Dok.

Pristali su. Dok pođe s njima do šupe. Oni su seli svako u jedna kola.

Dok je vozio poslednji.

Stigli su do dvorišta Noel Favrove kuće.

Dok im isplati po pedeset dolara i dvojica crnih ljudi se osmehnuše zadovoljno.

Podigli su ruke prema Doku u znak pozdrava i ubrzo su nestali u mra-ku.

* * *

Noel Favro se namršti.

– Dragi moj – promrmlja on. – Šta si ti to sada meni ispričao? Prosto da ne verujem svojim ušima. Ali, kaži mi, šta se dogodilo s mojim ljudima?

Dok se kiselo osmehnu.

– Tvoji ljudi su neverovatno brzi – isceri se on. – Pre nego što sam ja mogao da potegnem revolver iz fu-

trole oni su već bili nestali. Kao da ih je zemlja progutala.

– A ti... ti si ostao sam, Dok?

– Da! – potvrdi Dok. – Jedan protiv četvorice. Nabrojao je imena njegovih protivnika.

Noel Favro je zinuo od čuda.

– Sredio sam ih i najurio ih. Sve se pušilo za njima kada su se razbežali – reče Dok. – U svakom slučaju mora se priznati da su te ništarije dobile dobru pouku da se ne treba šaliti s onim koga ne poznaju. Oni su još dobro prošli, Noel. Mogao sam ih sve upucati kao prerijske zečeve.

Mali Francuz je pažljivo slušao.

– Kada su oni otišli – nastavio je Dok – ja sam zgrabio za kragu dvojicu crnaca, radnika na pristaništu i platio im po pedeset dalara da dovezu kola ovde u tvoje dvorište. Kemp je tvrdio da radi za nekog čoveka koji se zove Marvin Rodžers. Ja o tom čoveku ništa dosad nisam čuo. Ko je taj Rodžers?

Noel Favro se skupio u svojoj fotelji iza pisaćeg stola. Lice mu je bilo crveno. Oči su sijale.

– Otkako se Rodžers pojavio u Nju Orleansu, na pristaništu je izgleda sam đavo uzeo igru u svoje ruke – prošaputa on. – Ja ne znam kako je to uspeo, ali jedne večeri su sa ovog sveta iznenada nestali Raudi Blejk, Skarfejs Edvards i Bakšot Miler. Kolovej, prvi čovek Raudi Blejka, izgleda da je postao glavni

gazda. Ali, onda se ispostavilo da je on samo maska iza koje je stajao Marvin Rodžers. Ta ništarija Rodžers je jednim jedinim udarcem osvojio grad. Postao je glavni gazda. On kontroliše pristanište, burdelje i većinu kockarnica. Neki su pokušali da mu se suprotstave. Ali, sigurno je da je većina njih završila negde u močvarama gde sada trunu njihova tela. Nisam znao da je Rodžers bacio oko i na mene, Dok! Sumnjao sam na jednog drugog čoveka. Da sam znao da je Rodžers bio taj, koji je hteo da prisvoji moju robu, ja ne bih ni pokušao da je vratim nazad.

U njegovim očima ogledao se strah. Dok ga nikad dosada nije video tako uplašenog.

Noel Favro je izgledao kao da je bačen u kazan sa vrelom vodom, a zatim vraćen nazad. Taj Marvin Rodžers mu je izgleda uterao strah u kosti.

Dok nabra obrve.

– Kada je Rodžers došao u Nju Orleans? – upita on preplašenog Francuza.

– Tek pre šest nedelja – promrmlja Noel Favro. – Dok, ja mislim da je najbolje da ti već ove noći odmagliš iz Nju Orleansa. Drugog izbora nemaš. Eto, pre tri nedelje ubijen je jedan čovek Marvina Rodžersa. Posle toga, za veoma kratko vreme na onaj svet nije otputovao samo ubica,

nego i četvorica njegovih prijatelja. I ja ću pobeći odavde, Dok!

Dok sleže ramenima.

– Ja ne mogu da te zadržim, Noel – promrmlja on. Noel Favro ga je zbunjeno gledao.

– Znači li to da ti ostaješ ovde? – upitao on kao da ne veruje da je to čuo svojim ušima.

Dok potvrdno klimnu glavom.

– Da, prijatelju – reče on. – Ne idem odavde. Dobro ti je poznato šta sam ja sve preturio preko glave, Noel.

Noel Favro se bojao mnogo više nego što je Dok to pretpostavljao.

Mali Francuz odmahnu glavom i uputi se prema vratima kancelarije.

Dok pođe za njim.

Ušli su u spavaću sobu malog Francuza na prvom spratu kuće. Unutra je gorela lampa.

Na širokom krevetu ležala je mulatkinja.

– Hajde, Marinda! – viknu mali Francuz kreštavim glasom. – Odlazimo iz Nju Orleansa.

Ona je brzo ustala.

Svojim krupnim očima gledala je čas Noela čas Doka.

– A, zašto to, do đavola? – upita žena. Noel Favro se namršti.

– Dok je teško ranio Kempa i Lerua – objasni joj Noel Favro. – Rodžers će se zbog toga osvetiti i meni.

Mulatkinja je prebledela. Ali, zatim je pogledala Doka.

– Hoćeš li i ti da bežiš, Dok? – upita ona. Dok odmahnu glavom i isceri se.

– Noel je izgubio nerve, Marinda – reče on mirno. – Ali ja nisam. Ako mi Rodžers bude stao na žulj, doživće nešto što ni u snu nije sanjao.

– Eto, vidiš, ti prokleta kukavico! – viknu mulatkinja. – Ako želiš da bežiš onda mi se gubi s očiju! Ja ostajem ovde!

Pogledala je Doka i on je iz njenih očiju odmah shvatio šta ona od njega očekuje.

Međutim, malog Francuza više ništa nije moglo da zadrži. On je bez ikakvog reda počeo da trpa svoju odeću u neki poveći kofer.

Zatim je prišao zidu gde se nalazila neka slika.

Odgurnuo je u stranu.

Ugledali su ogroman sef u zidu.

Marinda skoči kao oparena. Potrčala je prema Noelu.

– Nemoj uzeti sav novac! – viknu ona.

Mali Francuz baci svežanj dolara preko svoga ramena.

Novčanice se razleteše po prostori.

Mulatkinja kriknu. Bacila se napred i počela da skuplja đavolske zelembaće.

Noel Favro pođe odlučnim korakom preka Doku.

– Možeš je imati, Dok – reče on kreštavim glasom. – Osim toga, ako

ostaneš ovde i uspeš da središ tog đavolskog Rodžersa podelićemo dobit na dva jednaka dela. Ti i ja.

Dok se isceri.

– Ja ću uzeti sve – reče on brzo. – Ako se ti izgubiš odavde onda nećeš dobiti ništa, momče.

– Znam te dobro, Dok – osmehnu se Noel. – Dobro znam da ti nisi čovek koji je pohlepan za novcem. A znam i to da nikada nećeš prevariti starog prijatelja. Zbogom! Da ti poželim još to da tvoja smrt bude bezbolna. Jer, nad tvojim životom su se nadneli tamni oblaci. Zato, čuvaj se, Dok! I nemoj zameriti svom starom drugu što je pobegao sa bojišta. Tu se dešavaju čudne stvari i čovek mora biti pametan. Inače, ode glava sa ramena! Kao da je nije ni bilo.

Nije sačekao Dokov odgovor. Požurio je napolje.

* * *

Doku je bilo jasno da će Rodžers još u toku noći uzvratiti udarac. Bio je siguran u to.

Međutim, prevario se. Niko ga nije uznemiravao. Možda je Noel Favro i pogrešio što je tako rano uhvatio maglu i nestao.

Noć se polako povlačila, a dan je najavljivao svoj dolazak.

Ustao je rano.

Uputio se u Kenel strit da malo osmotri kuću u kojoj je odsela Alis Lambert.

U tim prvim jutarnjim časovima bilo je malo ljudi na ulici. Samo se sa pristaništa teturao poneki pijani čovek kroz Kenel strit.

Holidej je prošao kroz kapiju jedne od sporednih zgrada. Ušao je u dvorište.

Sad je već ugledao baštu koja se nalazila iza kuće Alis Lambert. Drveće i žbunje!

Holidej je dobro osmotrio na sve strane.

Najzad je otkrio skriveni prolaz koji je vodio prema Tulan aveniji.

Bio je zadovoljan. Krenuo je polako dole, prema pristaništu.

U jednoj krčmi je popio kafu i pojeo toplo pecivo.

Sedeo je u jednom dosta mračnom uglu prostorije i posmatrao ljude koji su ulazili u krčmu.

Bili su to, uglavnom, radnici koji su sa apetitom istresali sebi u grlo po čašicu viskija.

Nešto su tiho pričali. Dok je ipak čuo da se radi o onome što se noćas dogodilo u magacinu na pristaništu.

Posle pola sata Dok je izašao iz krčme i krenuo kroz grad.

Oko deset sati uputio se u Kenel strit.

Sada su ulice bile oživele. Bilo je puno kočija, farmerskih kola, jahača i pešaka.

Niko nije obratio pažnju na njega kada je krenuo skrivenim prolazom kroz kapiju iz Tulan avenije.

Bez ikakvih teškoća preskočio je zid bašte.

Bio je jako oprezan. Možda je tu negde Flečer! Ako ga on primeti, biće jako opasno.

Doku je bilo jasno da nema mnogo vremena za traženje Kolinsa Evansa. Marvin Rodžers neće dugo sedeti skrštenih ruku. Sigurno je već saznao za ono što je Dok uradio dole na pristaništu. Samo je pitanje vremena kada će on dati znak da počne lov na Doka.

Međutim, Dok je nameravao da sve uradi brzo kako bi u to vreme već plovio nekim brodom uz Misisipi, naravno sa Kolinsom Evansom koga će dotle uhvatiti.

U kući izgleda nije bilo nikoga. Sve je bilo tiho.

Dok se prišunjao bliže.

Sada je primetio jednu prostoriju okruženu staklom. Unutra se nalazilo cveće.

Nekog je ipak bilo između krupnih listova biljaka.

Dok se sagnuo.

Zatim je čuo kako škripe vrata.

Bila je to Linda. Pevušila je neku pesmicu.

– Linda! – šapnu Dok prodornim glasom. Devojka prestade da pevuši.

Krenula je kroz baštu.

Iza jednog žbuna pojavi se munjevito Dokova desnica. Uhvatio je devojku za ruku.

Otvorila je usta u nameri da kri-kne, ali je istog trenutka prepoznala

elegantnog čoveka i njeno lice se razvuklo u osmeh.

– Masa Dok – viknu ona veselo.

– Pa ti nisi zaboravio malu Lindu!

– Pst! – stišavao je Dok.

Ona odmahnu glavom i nasmeja se.

– Niko ne može da čuje Lindu – reče devojka. – Linda je sama u velikoj kući. Misi Alis i masa Flečer su otišli još pre jednog sata.

Oči su joj sijale kao žeravica u noći.

– Dođi, masa Dok! – reče ona i povuče ga za ruku. Dok nije imao drugog izbora. Znao je da od Linde neće ništa saznati ako odbije da ode u krevet s njom.

Prošli su kroz kuću i popeli se na prvi sprat.

Linda je stanovala u jednoj maloj sobi. Druga vrata vodila su direktno u spavaću sobu njene gazdarice Alis Lambert.

Dok pogleda u sobu lepe Alis.

Kakva raskoš! Sve je bilo elegantno i skupoceno kao i sve ostalo u ovoj kući. Kolika li je tek zakupnina? Verovatno čitavo bogatstvo!

Kada je Dok zatvorio vrata sobe Alis Lambert ona je već stajala naga ispred njega. Njene čvrste grudi izazivački su se nudile Doku.

– Učini malu Lindu srećnom, masa Dok – reče ona veselo.

Dok nije čekao da mu se to kaže dvaput.

* * *

Holidej je još jednom poljubi i opruži se na krevetu pored nje.

– Bilo mi je divno, Linda – prošapta on. – Kada mogu da dođem ponovo kod tebe? – I, da li je misiz Alis rekla kada će se vratiti?

Devojka samo odmahnu rukom. Još uvek je ubrzano disala.

– Da li je ona otišla kod svoga supruga? – upita Dok. Ona potvrdno klimnu glavom.

– Misi Alis je jako ljuta, jer je masa... – progutala je ime tog čoveka. – ... jer je masa nije sačekao kad je stigla. Masa Flečer je nije mogao zadržati jutros. Ona je otišla mada je masa nije pozvao.

– Ti sigurno znaš gde mister Evans stanuje? – upita Dok.

Linda podiže glavu sa jastuka. Gledala ga je svojim krupnim crnim očima.

– Masa Evans? – upita ona zbunjeno i sleže ramenima.

– Da! – potvrdi Dok. – Ili se misiz Alis preziva drugačije?

Za trenutak se u njenim očima pojavio strah. Međutim, ubrzo je počela da se smeje.

– Masa ima mnogo imena – reče ona posle nekoliko trenutaka.

Sada je Dok osetio da mu Linda bezgranično veruje. Verovatno joj ni na kraj pameti nije palo da Dok želi da od nje sazna nešto što ona ne sme da kaže. – Kako to? – upita on.

– Masa Evans mora biti jako oprezan – šapnu Linda. – Mnogo njih traži za njim i hoće da ga ubiju. Zato se tako dugo nije sastajao sa misi Alis.

– Onda i razumem zašto je misiz Alis ljuta – promrmlja Dok. – Sigurno se jako zaželela svoga supruga.

Linda se smejala.

– Ja sam sigurna da misi Alis često misli na noć koju je provela s tobom, masa Dok.

Dok podiže obrve.

– Ne verujem, Linda. Ona je to učinila samo zato što dugo nije videla svog supruga. A, da li on stanuje daleko odavde?

– Linda to ne zna – odgovori devojka. – Masa Flečer nije poručio kočije. I...

Prestala je da govori. Jer, tog trenutka s treskom su se otvorila neka vrata u zgradi.

Linda se trgla kao da je ujela zvečarka.

Dok skoči iz kreveta. Počeo je brzo da se oblači.

I Linda se povratila od iznenađenja. Obukla je haljinu na nago telo. Donji veš je gurnula ispod pokrivača.

Dok je već bio zakopčao i svoj pojas sa koltom.

U susednoj sobi naglo su se otvorila vrata. Čuo se neki tup udarac, a zatim zveckanje stakla.

Prišao je tiho vratima koja su vodila u sobu Alis Lambert.

Pomerio ih je samo malo. Toliko da jednim okom može videti bar deo prostorije.

Očigledno je žena bacila neki predmet i polomila ogledalo na svom stolu za šminkanje.

Upravo je bila podigla zemljani krčag sa vodom za umivanje. Već sledećeg trenutka tresnula ga je svom snagom o pod.

Posuda se razbi u paranparčad.

– Taj prokleti matori jarac! – viknu ona besno. – Podmukli prevejani lupež! Trebalo je da ga ubijem bez razmišljanja. Takve ništarije i ne zaslužuju da žive. Bila sam prava guska kad sam pustila Doka da ode. Bože, kako ne umem da mislim! Kao da sam neka šiparica. Linda!

Holidej se skloni u stranu.

Linda pritrča vratima i tiho nestade iza njih. Samo ih je pritvorila.

Dok ponovo stade pored vrata i pogleda kroz uzani otvor između vrata i zida.

Alis Lambert se besno baci na krevet. Jecala je.

– Skloni to polomljeno ogledalo, Linda! – prosikta ona.

– Zar masa Evans nije hteo da vas vidi, misi? – upita Linda tužnim glasom.

Alis Lambert se ukoči.

– Neće da me vidi? – viknu ona razdraženo. – Tog prokletog lupeža zatekla sam kako leži u krevetu. Ali, pored njega se nalazila i neka

mlada drolja! Nisu hteli da me puste unutra, ali ja sam tim njegovim ubicama pokazala zube! Oh, on opet izigrava nekog velikog gazdu. Marvin Rodžers! Bolje ime nije mogao odabrati. Ali, sačekaj, Rodžerse. Ovo ćeš mi skupo platiti! Ostaću ubuduće kao senka pored tebe i nikada te neću ostaviti samog, nitkove!

Dok oseti kako mu se grlo osušilo.

– Zašto vi niste izbacili tu drolju, misi? – upita Linda. Alis skoči sa kreveta.

– Da, zašto nisam? – reče ona tiho.

– Do đavola, zašto nisam? Ti si u pravu, Linda. To je trebalo da uradim. Ali, još nije kasno. Vratću se kod njega i iskopaću oči toj nevaljalici!

Gurnula je Lindu u stranu i uzela suncobran koji je bila bacila na jednu fotelju pored vrata.

Ubrzo je otvorila vrata i izjurila iz sobe.

Holidej je sačekao nekoliko trenutaka, a zatim ušao u sobu kod Linde.

– Bolje je da odem, Linda – reče on.

– Bilo mi je lepo s tobom, devojčice. Ali, može se svašta dogoditi.

– Hoćete li ponovo doći, masa Dok?

– upita ona tiho. On potvrdno klimnu glavom.

– Naravno, srce – odvrati on. – Niko ne može usrećiti jednog muškarca kao mala Linda.

– I niko malu Lindu kao masa Dok – reče devojka i osmehnu se. Uzdahnula je.

Dok je još jednom poljubio, a zatim požurio u pravcu kuda je nestala Alis Lambert.

Linda nije primetila da je Dok izišao na prednja vrata kuće. Njene misli stalno su se vraćale na ono što je doživela s njim.

* * *

Marvin Rodžers je bio „Jazavac”! Veliki gazda!

Dok se namršti.

Mislio je da će Kolinsa Evansa izvući iz neke rupe u koju se zavukao. Pretpostavljao je da ta ništarija više nema nijednog prijatelja i da se negde sakrio da ga ne bi pronašli mnogobrojni lovci na ljudske glave.

Dok je prekoreo samog sebe. Jer, veliki gazda nije bio čovek koji bi se tako lako zavukao u mišju rupu. On je želeo novac i moć.

Evansu izgleda nije bilo potrebno više od dve nedelje pa da stvori jednu novu organizaciju. Kao neki iskusni prerijski lisac osetio je da treba uraditi ono što je najjednostavnije. On je brzo likvidirao vođe tri bande i sebe proglasio velikim gazdom. Vođom svih bandita.

Noel Favro i Dok su se odavno znali. Taj mali Francuz je uvek znao da sačuva svoju kožu. To što je on uhvatio maglu znači da je taj bandit

Kolins Evans na jako surov način čuvao svoj položaj velikog gazde.

Doku je bilo lako da prati Alis Lambert bez obzira na gužvu na ulicama.

Dok zato nije ni žurio. Tek kada bi ona skrenula u neku drugu ulicu on je ubrzao korake.

Ipak bio oprezan. Motrio je na sve strane. Jer, verovatno ti nitkovi znaju kako on izgleda i mogu ga presresti na svakom koraku.

Kad god bi ugledao crne šešire on je uvlačio glavu u ramena. Već ga je bolelo vrat od toga, jer takvih šešira je bilo jako mnogo.

Alis Lambert je išla dosta brzo. Prošla je kroz Čarlton aveniju i zatim skrenula u Palmeto strit gde su se nalazile starinske kuće još iz predratnog vremena.

Dok je primetio poveću grupu muškaraca ispred jedne kuće. Prešao je brzo na suprotnu stranu ulice.

Nije nimalo bio iznenađen kada je Alis Lambert pokušala da uđe baš u tu kuću.

Dok je stao. Odmah je na suprotnoj strani prepoznao Melvina Kempa. Ruka mu je bila vezana maramom.

Drugom, slobodnom rukom je mahao po vazduhu. Izgleda da je izdavao naređenja ljudima koji su stajali oko njega. Tih nitkova bilo je više od deset.

Nastala je gužva pošto je Alis Lambert htela na silu da uđe u kuću.

Kemp je uhvati za ruku.

Alis ga svom snagom tresnu kišobranom po glavi. Ostali banditi okružili su ženu.

Holidej je iskoristio priliku. Šmugnuo je u ulaz podruma kuće koja se nalazila tačno preko puta zgrade gde je Alis napravila gužvu.

Žena je za to vreme izgleda uspela da ubedi bandite da treba da je puste unutra i ona je ubrzo nestala iza kapije.

Ljudi sa crnim šeširima krenuli su na razne strane. Blaun se uputio prema pristaništu.

Dok je dobro osmotrio kuću.

Na prozorima su se nalazile zavese. Nije moglo ništa da se primeti šta se iza njih dešava. Verovatno je Alis napravila tamo pravi darmar.

Pored kuće nalazio se prolaz za kola. Neki čovek je tu prolazio tamo-amo. Ponekad se duže zadržavao u dvorištu.

Kad je ponovo nestao, Holidej se popeo uz stepenice podruma na ulicu. Prešao je na suprotnu stranu i približio se prolazu.

Pojavio se rmpalija i pogledao na sve strane. Primetio je i Doka koji je zaustavio nekog prolaznika i pitao za neku ulicu koja, u stvari, i ne postoji. Čovek sleže ramenima i pokaže rukom u pravcu pristaništa.

Dok je krajičkom oka primetio da je tabadžija nestao u prolazu.

Dok se uputio za njim.

Čovek je imao crni šešir na glavi. Stajao je samo nekoliko koraka ispred njega.

Holidej je primetio da tabadžija pali cigaretu.

Nije dugo razmišljao. Svako oklevanje moglo je značiti smrtnu opasnost.

Brzo je izvukao kolt iz futrole i pritrčao mu.

Čovek je izgleda čuo neki neobičan šum iza sebe. Okrenuo se brzo.

Tog trenutka pogodila ga je cev Dokovog revolvera.

Okrugli crni šešir odlete s njegove glave. Uzdahnuo je i posrnuo unazad.

Dok ga prihvati da tabadžija ne bi pao. Zatim je udario nogom crni šešir tako da se on otkotrljao daleko u prolaz.

Dok se još jednom brzo okrenuo nazad. Izgleda da niko od prolaznika nije primetio šta se ovde dogodilo.

Brzo je odvukao ošamućenog čoveka kroz prolaz.

Stigli su u dvorište.

Tri crne kočije nalazile su se jedna pored druge. U jednoj od njih bili su upregnuti konji.

U dvorištu nije bilo nikoga.

Dok nije dugo razmišljao. Odvukao je onesvešćenog čoveka do najbliže kočije, otvorio vrata i ubacio ga unutra.

Odjeknuše koraci sa pločnika.

Holidej odmah uđe u kočiju i zatvori vrata za sobom.

Koraci su se sve slabije čuli.

Dok je uzeo kaiš iz torbe i dobro vezao čoveka, a zatim mu je svojom maramicom zapušio usta.

Zaškripaše neka vrata.

Dok pogleda kroz prozor kočije.

Neki čovek je izašao kroz zadnja vrata kuće.

Holidej ga je odmah prepoznao. Bio je to Lester Mek Brajd.

Njega je napolje pustio neki drugi čovek. A zatim su vrata ponovo bila zatvorena.

Mek Brajd ubrzo nestade u prolazu prema Palmeto stritu.

Dok je čekao još nekoliko sekundi i kada je primetio da se u dvorištu više ništa ne miče oprezno je izišao iz kočije i krenuo prema zadnjoj strani kuće.

Vrata s te strane sigurno su zaključana, a osim toga, neko tu sigurno čuva stražu. Evans se verovatno boji osvete bandita koje je opljačkao.

Malo dalje nalazile su se merdevine spremne za slučaj požara koje su vodile do drugog sprata. One su vodile pored jednog otvorenog prozora na prvom spratu zgrade.

Holidej se brzo odlučio. Prišao je merdevinama i počeo da se penje.

Tada su se odjednom otvorila vrata na zadnjem delu kuće.

Dok se pripi uza zid.

Još tri čoveka su izašla napolje. Nosili su crne šešire na glavama. Ako se neko od njih samo slučajno osvrne nazad ugledaće ga.

Međutim, banditi su žurili i nisu ga primetili. Ubrzo su nestali u prolazu.

Dok je stigao do otvorenog prozora.

Brzo je pogledao unutra.

Spavaća soba, pomisli on.

Prebacio je nogu preko rama prozora i ušao unutra.

Tek tada je čuo neki prigušen glas iza prozora koji mu je zaklanjao pogled na drugu stranu prostorije..

Holidej munjevito izvadi revolver iz futrole. Okrenuo se na tu stranu.

Ugledao je gvozdeni krevet. Na njemu je ležala neka žena čije su noge i ruke bile vezane za krevet. Usta su joj bila zapušena.

Pokušavala je svim snagama da izbacikomad platna koji joj je bio stavljen u usta.

* * *

Žena je imala kratku crnu kosu i lepo okruglo lice.

Njene krupne crne oči ispod gustih trepavica gledale su s puno nade Doka.

Dok se tiho uputi prema vratima na suprotnoj strani.

Nije imao nameru da oslobodi tu ženu. Verovatno je to neka prostitutka koju je Marvin Rodžers doveo

ovamo da mu se nađe pri ruci pošto nema ženu pored sebe.

Ako je oslobodi, pomisli Dok, ta žena bi mogla da napravi galamu i svi će znati da je u kuću stigao nezvan gost. Otkriće ga brzo.

Dok pride oprezno vratima. Bila su otključana. Promolio je glavu napole. Pred njim se nalazio neki mračan hodnik.

Negde u kući je vikao neki čovek. Holidej nije mogao da razume pojedine reči.

Pogledao je još jednom u vezanu ženu i izašao iz sobe.

Oslušnuo je.

Glas je dolazio iz prizemlja.

Dok je oprezno koračao hodnikom. Stigao je do stepenica i krenuo dole u prizemlje.

Sada je mogao da čuje mnogo bolje. Duboki muški glas prekidala je povremeno vika neke žene. To mora biti samo Alis Lambert!

Dok je tiho sišao niz stepenice. Izvadio je kolt iz futrole. Bio je siguran da Marvin Rodžers nije ostao sam sa Alis u kući.

Sada je već mogao da čuje šta ko kaže.

– Ti si jedan običan idiot, Eliote! – grmnu muški glas. – Sto mu gromova, kada si primetio da je Gaj tako iznenada nestao bez traga i glasa odmah je trebalo da ti bude jasno da nešto nije u redu! A zatim to što se dogodilo na „Nečiz kvinu”. Koliko

puta sam vas učio da budete oprezni i da obratite pažnju na svaku i najmanju sitnicu. Zbog te vaše proklete lakomislenosti ja sada ponovo imam na vratu te nitkove iz Sent Luisa, a neće me iznenaditi ni to ako uskoro ceo svet sazna da „Jazavac” ponovo drži sve konce u svojim rukama i da ubira prihod od mnogih poslova. Oni će uputiti bezbroj zvezonosaca s revolverima da me traže i uhvate. Nespretni ste kao ostareli medvedi. Ja sada moram da nestanem odavde iz Nju Orleansa i da se sakrijem da ti krvožedni psi ne bi nanjušili moj trag. Međutim, ovog puta neću napraviti istu grešku. Alis neće krenuti za mnom!

Dok se prišunjao. Jednim vratima i polako ih odškrinuo. U prostoriji nije bilo nikoga. Dok uđe unutra.

To je očigledno bila garderoba. Jedna vrata su vodila u neku drugu prostoriju. Bila su otvorena.

Dok zaviri unutra. Spavaća soba! Izgužvani čaršavi, pokrivači i jastuci govorili su o tome da se ovde nešto dogodilo.

Druga vrata bila su samo malo odškrinuta. Holidej zaviri i tamo.

Zastao mu je dah.

Odmah je prepoznao dežmekastog čoveka srednjeg rasta.

U Sent Luisu su mu pokazali više fotografija Kolinsa Evansa. Izgleda da je veliki gazda malo oslabio i postao vitkiji posle bekstva. Ali, njego-

vo lice je ostalo isto. Kosa je sada bila na sredini razdeljena i očešljana unazad. Na sebi je imao tamno odeo, a na debeloj ruci sijao se prsten sa skupocenim dragim kamenom.

Nešto malo po strani stajao je Eliot Flečer.

Alis Lambert je bila nešto bliže Evansu. Njeno lice bilo je namršteno, videlo se da je besna.

Tu se nalazio još jedan, treći čovek. On je bio za glavu viši od Evansa. Njegova desna ruka nalazila se ispod levog ramena. Verovatno nije bila daleko od drške nekog oružja. Lice mu je bilo široko i grubo, a sitne bademaste oči ponekad su neprijetno pogledom milovale vitki stas lepe Alis Lambert.

Međutim, žena kao da to nije primjećivala. Ona je ispruženim prstima pošla prema Evansu kada je prestao da govori.

– Prokleti kučkin sine! – viknu ona prodorno. – Grdiš mene i Eliota, a ti si sam za sve kriv! I to zato što ti je pamet otišla u pantalone! On je juče hteo da ti ispriča sve kada smo stigli. Najpre je otišao kod Noela Favroa da se uveri da li je tačno ono što je ispričao Dok. I, Dok nije lagao. A ti? Valjao si se po krevetu sa tom droljom. Sam si kriv! Da si hteo da saslušаш Eliota, imao bi dosta vremena i uhvatio bi Doka. Hoću nešto da ti kažem. Ti pljuješ na mene i kažeš da me više nećeš zvati. Nije

ni potrebno, jer čak i da me zoveš ja neću doći. Isplati me da ne otvorim usta, a zatim me zaboravi.

U očima velikog gazde bandita sevnuła je vatra. Namrštio se. Ali tada se odjednom predomislio. Ispružio je ruku prema lepoj Alis.

Međutim ona viknu besno i povuče se nazad. – Smiri se, draga – reče on kreštavim glasom. – Sve je to bilo jedan običan nesporazum. Već i u Nju Orleansu su me tražili. A ta mala što sada leži gore u spavaćoj sobi, je vezana. Ona nije prostitutka, već neki tajni agent. Muvala se po pristaništu i raspitivala se da li je neko već video novog velikog gazdu. Kolovej je nanjušio i doveo je ovamo. Pokušala je revolverom da me natera da s njom napustim kuću. Zato i nisam jutros mogao s tobom da razgovaram, draga. Jer, u to vreme ona me je držala na oku i nije mi dala ni da mrđnem. Tek pre sat vremena Kolovej je uspeo da je nadmudri. I onda sam tek saznao od Eliota da on poznaje tog čoveka koji je sredio naše momke.

Dok umalo nije tiho zviznuo kroz zube.

Taj visoki čovek sa grubim licem je, znači, bio Kolovej, ranija desna ruka Raudi Bleka. Znači taj čovek je „Jazavcu” izdao svog gazdu i svoje drugare!

Dok je jasno primetio kako se pokreću mišići na širokom licu Kolo-

veja. Dok je skoro mogao da pročita sve misli tog čoveka. Jer, ako,, Ja-zavac" napusti Nju Orleans onda će Kolovej postati veliki gazda.

– Spavao si s njom! – viknu Alis.

– Jezik za zube! – odvrati Evans oštro. – Dosta je bilo kokodakanja. Hoću da uhvatimo tog Holideja. Posle toga ćemo videti šta da radimo. Melvin će se uskoro vratiti. Noel Favro nije smeo da mi stane na žulj.

Kolovej spusti ruke. Flečer je pognuo glavu. Alis je napućila usne.

Doku je bilo jasno da on nikad više neće imati tako povoljnu priliku da uhvati Kolinsa Evansa.

Udahnuo je još jednom duboko vazduh. Munjevito je otvorio vrata.

Samo dva brza koraka i on se već našao iza velikog gazde. Obavio je svoju levu ruku oko vrata Evansa.

* * *

Kolovej je reagovao kao vuk samotnjak koji je priteran u tesnac bez izlaza.

Dok je pomislio da mora tom banditu odmah da uputi kuršum u čelo, jer Kolovej će već sledećeg trenutka izvaditi revolver ispod ramena i pucaće bez oklevanja.

Međutim, Dok nije hteo da puca sve dotle dok se to može izbeći, pošto bi to privuklo ostale bandite.

Zato je naslonio cev svog revolvera na slepoočnicu Kolinsa Evansa.

– Dok Holidj! – kriknu Alis Lambert.

Eliot Flečer je u čudu otvorio usta. Gledao je zabezeknuto u čoveka u crnom kaputu sa belom košuljom koji je zgrabio njegovog gazdu za gušu.

Dok je budno motrio na Koloveja. Verovao je da taj nitkov može pucaati, bez obzira što se radi o njegovom gazdi. Jer, Kolovej je žarko želeo da on postane vođa bande.

Rodžers je teško disao.

– Baci revolver, Koloveje, ako ne misliš da Rodžersu izbušim rupu u lobanji! – frknu Dok.

Kolovej je ćutao. Nije se ni mrdnuo. Cev njegovog revolvera je bila upearena u Rodžersa.

Dok malo otpusti svoju levu ruku tako da je Rodžers sada došao do daha i mogao da govori.

– Skloni taj top, Koloveje! – riknu on. – A, ko si ti, mister, i šta želiš od mene?

Dok se osmehnu.

– Naredio si da tvoji ljudi pođu u lov na mene zato sto sam sredio Lerua, Rodžerse – odvrati Dok brzo. – Ali si se grdno prevario. Ja nisam čovek koji će ispred njih pobeći kao zec. Pre nego što me tvoji ljudi ubiju moraćeš ti krenuti na daleki put bez povratka.

– O tome možemo da razgovaramo, čoveče – krkljao je Rodžers. – Kako to da ti radiš za Noela Favroa? Pa,

taj mali čovek samo što nije ispuštio dušu. Možeš da zaradiš čitavu gomilu novca ako hoćeš da radiš za mene, Dok?

– Pogledaj bolje Koloveja, Rodžers – viknu Dok. – On izgleda ima nameru da puca. Jer, tako bi se otarasio tebe i sam postao veliki gazda.

– Sklanjaj taj top, Koloveje! – viknu Rodžers. Međutim, Kolovej nije imao nameru da ga posluša.

– Najpre mora da nam objasni kakve su njegove namere! – zabrunđa on.

Dok pritisnu jače cev revolvera.

– Sto mu gromova, Koloveje! – rešao je Rodžers. – Pa, zar...

Flečer se odjednom trgao. Široko lice snažnog tabadžije bilo je iskrivljeno.

I, onda se dogodilo nešto što niko nije očekivao.

Flečer je potegao revolver i pucao pre nego što su Dok i Kolovej mogli da shvate šta on namerava.

Metak pogodi Koloveja sa strane. Ali, Kolovej je takođe uspeo da pritisne obarač i vatreni štap đavolski opasno krenu prema mestu gde su se nalazili Rodžers i Dok.

Rodžers kriknu bolno.

Alis Lambert je počela da vrišti.

Dok ustuknu nazad prema gardero-
bi. Povukao je i Rodžersa za sobom.

Eliot Flečer se baci na pod.

Dok je čuo neko krkljanje iza sebe. Naježio se. Kolovej je sada ležao na podu i nije se micao.

Otvorila su se vrata iza Flečera koji je ležao na tepihu.

Dok je odmah prepoznao ko je taj čovek sa vezanom rukom. Melvin Kemp! U njegovoj levoj ruci nalazila se sačmarica sa skraćenom cevi.

Dok je shvatio da mora reagovati brzo.

Gurnuo je Rodžersa prema Kem-
pu.

Istog trenutka potegao je revolver i odmah pucao.

Kugla je pogodila jednog čoveka koji je bio uperio cev sačmarice u njega. Stajao je na vratima spavaće
sobe.

Čovek posrnu nazad. Cevi sačmarice poleteše uvis. Ipak, bandit je uspeo da povuče obarač.

Olovo fjuknu iznad Dokove glave.

Samo dva duga koraka i Dok se našao pored tabadžije koji je već počeo da pada.

Gurnuo ga je napred i zatvorio vrata spavaće sobe za sobom.

Pošto nije bilo ni reze niti ključa on je privukao jednu stolicu koja se nalazila pored kreveta na kome je ležala vezana žena, i podupro vrata.

Zatim je hitro izvukao nož.

Ubrzo je žena bila slobodna.

Na sebi je imala crvenu haljinu tesno pripijenu uz telo.

– Kako ćete bežati u ovome? – upita Dok. Njegov pogled zaustavio se na dubokom izrezu crvene haljine.

– Snaći ću se – odvrati ona. – A šta se dogodilo?

– To ću vam ispričati kasnije, ako uopšte budem imao priliku. Moramo odmah nestati odavde inače će nas napuniti olovom do guše. Bar mene.

On je već bio pored prozora i ubrzo se našao na merdevinama kojima se i popeo.

Dok je čuo kako se cepa neko platno. Okrenuo se nazad.

Žena je produžila izrez na svojoj crvenoj haljini koji se nalazio sa strane. On se sada završavao na kraju butine. Ukazala se vitka lepa noga.

Dok pruži ženi ruku. Pomogao joj je da prođe kroz prozor.

Počeli su da silaze. Dok napred, a ona za njim.

Iz šupe gde stoje kola izašao je neki čovek sa kožnom keceljom. Gledao je zbunjeno prema merdevinama. Ali, već sledećeg trenutka izvukao je revolver ispod kožne kecelje.

Dok je pucao prvi.

Čovek se baci nazad u šupu. Pri tom je od straha ispustio gvožđuriju iz ruke. Revolver je ostao u dvorištu.

Dok je vešto silazio niz stepenice. Ni trenutka nije ispuštao iz vida zadnja vrata kuće. Ali, izgleda da nikom nije palo na pamet da zaviri u

dvorište. Međutim, Doku je bilo jasno da to neće trajati dugo.

Poslednje metre Holidej se spustio tako što je skočio i dočekao se na noge dole na zemlji.

– Skačite! – doviknu on tiho. Žena se odvojila od merdevina. Dok je uhvati i postavi je na noge.

Zgrabio je za ruku i poveo je prema prolazu prema Palmet stritu.

– Kuda ćete, zaboga? – upita ona.

– Bežimo odavde, do đavola! – viknu on ljutito. Ona odmahnu rukom i povuče ga prema šupi za kola. Dok je hteo da se buni, ali tog trenutka otvoriše se vrata na zadnjem delu kuće.

Dok je uputio dva metka kroz otvor na vratima.

Neko je kriknuo. Vrata se ponovo zatvoriše.

Žena je već bila stigla do šupe. Bacila je svoje cipele sa potpeticama i dalje trčala u čarapama.

Dok požuri za njom. Oko njegove glave zujalo je olovo iz sačmarica. Uspeo je da uđe u šupu nepovređen.

Čovek sa kožnom keceljom bio se zavukao ispod jednih kola.

Žena se izgleda dobro snalazila ovde. Ona je otvorila jedna vrata i požurila napolje. Dok je išao za njom. Ona zatim zatvori vrata.

– Poduprite vrata! – reče ona i pokaza mu rukom jednu veliku gredu.

Dok je to uradio brzo.

Okrenuo se. Skoro da nije mogao da vernoje svojim očima. Žena se sagнула i podigla jedan gvozdeni poklopac ispod koga se ukazala rupa u zemlji.

– Držite! – reče ona.

Dok je čvrsto uhvatio poklopac. Ona siđe dole. Zatim se i on spustio i zatvorio poklopac iznad sebe.

Zapahnuo ih je miris plesni. Nije se video ni prst pred nosom. Bilo je mračno.

Već sledećeg trenutka upali se zrno šibice i osvetli oznojano lice žene.

Držala je u ruci fenjer i zapalila fitilj.

Njena crvena haljina sa dubokim izrezom joj je pri tom skliznula niz desno rame.

Ukazaše se bujne čvrste grudi.

– Uh! – huknu ona. Povukla je brzo haljinu na rame. Dok se osmehnu.

– Morate misliti na to kako da izvučete živu glavu! – reče ona ljutito.

Gore negde iznad njih potmulo su odjekivali koraci.

Podigla je ruku sa fenjerom i pognuta krenula kroz hodnik sa vlažnim zidovima.

Dok je išao za njom. Možda mu je ova žena spasla život. Jer, da nije bilo nje teško da bi umakao Rodžersovim revolverašima.

Veliki gazda je rekao da je ona njuškalo.

Ko je ona? I, ko je poslao da traži Rodžersa?

Dok se divio toj simpatičnoj, lepoj ženi koja u čarapama žuri kroz ovaj prljavi hodnik.

* * *

Stanovala je u jednoj sobici na Megazin stritu.

Nije rekla ništa kad su stigli. Uvela je Doka unutra i dala mu krpu da očisti blato sa cipela.

Ona je nestala iza jedne zavese koja je delila sobu na dva dela.

Dok je seo na stolicu i čistio se. Čuo je kako se on umiva i presvlači.

Iznenadio se kad je ugledao.

Skoro da je nije prepoznao. Sasvim drugo lice!

Na sebi je imala uske pantalone. Gornji deo tela bio je pokriven ogrtačem koji je sakrio njene bujne grudi. Na glavi kapica. Šminka je bila skinuta sa njenog lepog lica. Da je Dok nije video pre toga u njenoj crvenoj haljini jedva bi mogao da tvrdi da je to ista devojkа.

Osmehnula mu se.

– Više ste mi se dopali malopre u haljini – reče on.

Podigla je ogrtač i zakopčala preko ramena kožni opasač sa revolverom ispod levog ramena. Zatim je obukla jaknu. Njegovu primedbu kao da nije ni čula.

– Mi moramo da se upoznamo – reče ona ozbiljnim glasom. – Ko ste vi i šta ste tražili u kući Marvinina Rodžersa?

Baš to je Dok hteo da sazna o njoj.
 – Zovem se Dok, Dok Holidej – počeo da govori. – Noel Favro je moj prijatelj i ja sam sinoć preneo neke njegove stvari iz magacina na pristaništu. Tom prilikom su ranjena dva čoveka Marvina Rodžersa. Kada je to Noel Favro čuo grdno se isprepadao i pobeo glavom bez obzira. Rekao je da će Rodžers poslati svoje ljude da me srede. Nisam to čekao već sam došao da ga opomenem da sa mnom nema šale i da me ostavi na miru.

Njeni očni kapci se suziše. Očigledno mu nije verovala. To se jasno videlo.

– A kako ste vi dospeli na onaj gvozdeni krevet? – upita on. – Rodžers je tvrdio da ste uhoda. Za koga mis...

– Ina Berg – dopuni ga ona. – Rodžers će narediti da vas ubiju čim promolite nos napolje. Morate da nestanete iz Nju Orleansa. Ako hoćete ja ću vam u tome pomoći.

Dok se nasmeja.

– Ne verujem da će vas zagrliti od radosti čim se pojavite, Ina – reče on.

Ona sleže ramenima.

– Mene neće poznati, Dok. Izgubiću se nekoliko dana dok se bura ne stiša.

Gledali su bez reči jedno drugo. Nešto je Dok primetio. Ona nije odgovarila na njegovu primedbu o špijuniranju. Da li je i ona krenula da

pronađe „Jazavca”? Da li zna da su „Jazavac” i Marvin Rodžers jedna ista ličnost?

– Nemam nameru da napustim Nju Orleans – reče Dok odlučnim glasom. – Rodžers je naredio da me ubiju. Ja ću se postarati o tome da on više ne izdaje takva naređenja.

– Neće biti nikakve koristi od toga – odvratila ona. – Na njegovo mesto će u tom slučaju doći Kolovej.

– Kolovej neće doći – reče Holidej. – Ne verujem da će preživeti posle metka koju mu je uputio Eliot Flečer u telo.

Njene oči se raširiše.

– Flečer je znači ubio Koloveja? – upitala ona i zabaci glavu. – Ali, to sada nije važno, Dok. Rodžers je moj. S tim se morate pomiriti. Odvešću vas do pristaništa i nabaviću vam kartu za brod kojim ćete otputovati iz Nju Orleansa.

Okrenula se i prišla jednom malom ormanu. I Holidej je primetio kako ona vadi neki sivi koverat.

Pre nego što je uspevala da ga stavi u jaknu Dok je prišao i istrgao joj koverat iz ruke.

Okrenula se kao divlja mačka. U ruci je držala džepni revolver.

– Dajte koverat ovamo! – viknula ona. – Pucaću, Holideje!

Dok mirno otvori koverat.

– Nećete pucati – reče on.

Zatim je izvadio neku fotografiju iz koverte. Nije se nimalo iznena-

dio kad je na njoj ugledao Marvinu Rodžersa. Na drugoj strani slike bila su ispisana dva slova: „L.E.” Dok proguta pljuvačku.

– Kolins Evans. ”Jazavac”. Otkad ga vi tražite, Ina?

Njene oči su se raširile. Polako je spuštala ruku s revolverom.

– Ja sam našao Alis Lambert u Memfisu – nastavi Dok. – Već idućeg dana poslala je prtljag u Nju Orleans. Odmah mi je bilo jasno da je Evans pozvao da dođe kod njega. U Sent Luisu su mi rekli da je još neko poslat u poteru za Evansom. Ali, nisam znao da je to žena.

– Šta nameravate da uradite? – upita Ina. On se osmehnu.

– Hteo bih da uhvatim Rodžersa i da ga odvedem iz grada.

– A, čime?

Dok sleže ramenima.

– Nešto će mi već pasti na pamet. Malo me je iznenadilo to što je Evans ovde u Nju Orleansu ponovo postao veliki gazda.

– Zaboga, Dok – prošaputa Ina. – Zašto me niste odmah oslobodili veza? Udvoje smo mogli da uhvatimo Evansa i izvučemo ga iz kuće. Imam dole u pristaništu iznajmljen jedan mali brod koji je spreman svakog trenutka da krene.

– Bojao sam se da ćete galamiti i da ćete me odati Ina. Osim toga, teško da bismo se tako brzo sporazumeli ko smo.

– Trebalo je još mnogo ranije da je spalite, Ina – promrmlja Dok i vrati joj omot sa slikom.

Ona stavi omot u džep.

– Hajdemo – reče ona tiho. – Moramo da se izgubimo odavde. Neće potrajati dugo, a Rodžersovi ljudi će pronaći ovu rupu. Da li imate ideju gde da se sakrijemo?

Dok je razmišljao.

– Možda u kući Noela Favroa – promrmlja on. – Pretpostavljam da je neko već pretražio. Sigurno misle da je to jedino mesto u gradu u koje se neću usuditi da se vratim.

Izašli su iz trošne kuće.

Jedva su uspeali da se sklone u neki mračni prolaz kada su se pojavili ljudi u tamnim odelima i sa crnim šeširima na glavi. Bilo ih je desetak. Koračali su prema oronuloj kući.

Ina i Dok su gledali šta se događa.

Na desetak koraka ispred kuće ljudi u tamnim odelima su stali. Izvadili su revolvere.

Zatim su oprezno krenuli dalje.

Ina i Dok krenuše brzo.

Svuda u gradu bilo je ljudi Marvinu.

Na sve strane su se videli banditi u tamnim odelima sa crnim šeširima. Po dvojica ili u većim grupama. Kretali su se prema pristaništu.

Dok je osetio kolika napetost vlada u gradu, a naročito ovde na pristaništu.

Radnici i ljudi sa brodova sklanjali su se ispred Rodžersovih razbijača i revolveraša koji su izgleda namerali da opkole pristanište.

Ina Berg se ovde dobro snalazila.

Kroz šupe, zadnja dvorišta i podzemne kanale uspeali su da prođu kroz obruč koji su napravili Rodžersovi ljudi.

Kuća Noela Favroa u Rampart stritu je pusta.

Ali i pored toga Dok je bio oprezan.

Osmatrali su kuću skoro ceo sat pre nego što su se prišunjali do nje preko zadnjeg dvorišta.

Vladala je grobna tišina.

Ljudi Noela Favroa izgleda da su uhvatili maglu i razbežali se kuda je ko znao i umeo. Kao miševi sa broda koji tone.

Unutrašnje dvorište sa bujnim cvećem i vodoskokom bilo je takođe prazno.

Da li je mulatkinja takođe nestala negde u daljini pošto su Rodžersovi banditi sigurno bili tu i tražili Favroa da mu zavrnu šiju?

Dok je dao znak rukama.

Ina pođe za njim.

Prešli su preko unutrašnjeg dvorišta i uputili se u privatne prostorije malog Francuza na gornjem spratu kuće.

Gore u hodniku Dok je odjednom stao.

I Ina Berg je čula šuškanje. Ona je već držala u ruci svoj mali revolver.

Dok joj dade znak da se povuče nazad dok je on krenuo prema vratima iza kojih se čulo šuškanje. Bila je to Noelova velika spavaća soba.

Ina nije imala nameru da poslušava Doka. Ona se sagnula i krenula polako za njim.

Dok uhvati oprezno kvaku i nečujno je pritisne naniže.

Zatim je gurnuo vrata samo koji santimetar unutra.

Njegovo lice se razvuklo u osmeh.

Marinda nije nestala. Mulatkinja je bila žena koja može da se snađe u svakoj prilici.

Čovek koji je ležao preko nje na širokom krevetu izgleda da je imao dosta muka da obuzda njenu strast.

Dok širom otvori vrata.

Marinda ga je primetila. Ciknula je i odjednom počela da udara čoveka pesnicom.

Čovek u početku nije znao šta se to tako iznenada desilo sa mulatkinjom.

– Hej, šta ti je? – upita on. – Zar si poludela?

Dok je video zavoj na njegovoj levoj nozi.

Tog momenta čovek se okrenuo nazad.

Brkove i široko lice sa spljoštenim, krivim nosom je Dok već poznavao.

Bio je to onaj bandit koga je Melvin Kemp u šupi na keju predstavio pod imenom Dag Kenan. Povreda na nozi bandita potiče od olova koje je izbacila puška Lerua.

Divlje kriknuvši Kenan je skočio i zgrabio pušku sa skraćenom cevi koja se nalazila na jednoj stolici pored samog kreveta.

Samo jedan skok i Dok se našao pored njega.

Kenanova ruka stegla je pušku. Znao je da više nema vremena da nategne oroze i zato je upotrebio kao motku.

Zamahnuo je da udari Doka.

Dok se munjevito izmakao i bandit ga nije pogodio.

Ali, i on sam je promašio.

Mulatkinja je počela da vrišti.

Od siline zamaha Kenan posrnu napred. Još dok je mlatarao puškom kroz vazduh uspeo je da nategne jedan oroz. Čulo se škljocanje.

Međutim, Dok je bio brži. Trešnuo je Kenana po glavi svojim revolverom i bandit se pruži po podu koliko je dug.

Dok odahnu. Jer sačmarica nije opalila. Znao je da bi ih jedan jedini pucanj odao. Ako je Kenan ovde možda i neki drugi Rodžersovi ljudi prolaze tu.

Dok uze sačmaricu i vrati oroz. Zatim je stavio pored Ine.

Mulatkinja je silazila sa kreveta. Njene grudi su se tresle kada je poš-

la napred i bacila se Doku u naručje. Suze su tekle niz njeno lice.

– Oh, Dok – jecala je ona. – Bilo je užasno! Pretio je da će mi prerezati grlo ako ne pristanem da mu ispunim želju.

Naslonila je svoje nago telo na Doka. Ta žena je koristila svaku priliku! I, nije uopšte izgledala tako kao da je bandit na silu odvuкао u krevet. Naprotiv, Dok je bio siguran da ga je ona naterala da legne s njom.

Preko Marindinog ramena ugledao je Dok podrugljiv osmeh na licu Ine Berg.

Dok se kiselo osmehnu. Odgurnuo je mulatkinju od sebe.

– Obuci nešto, Marinda – reče on. – Ima li još nekog od Rodžersovih ljudi u kući?

Ona odmahnu glavom.

– Nema nikoga – odvrati ona. – Kenan je ostao sam. On treba da javi ako se ti vratiš.

Okrenula se prema Ini.

– Ko ti je ovaj dečko? – upita ona.

– Jedan prijatelj – odgovori Dok. – Pomogao mi je da pobegnem od Rodžersovih ubica. Mi ćemo provesti dan ovde, Marinda. Ako se pojavi neko od Rodžersovih ljudi ti ćeš reći da je Kenan otišao, je li jasno?

Ona potvrdno klimnu glavom.

– Zašto ne pošalješ ovog malog na polje da pazi i javi ako neko naiđe? – upita ona brzo.

Dok je odmah video šta ona želi.

– Sada nije najpogodnije vreme za to, Marinda – odvrati on. – Vidiš po Kenanu šta se sve može dogoditi. Donesi mi nekoliko kaiševa kojima ću vezati Kenana.

Ona se namrštila. Zatim je preko sebe prebacila neku sasvim providnu kućnu haljinu i krenula prema vratima.

Nasmejala se kada je prošla pored Ine Berg. Izgleda da je pogrešno razumela to što je Ina pocrvenela.

Na vratima se okrenula i još jednom pogledala Doka.

– Tvoj mladi prijatelj izgleda nema mnogo iskustva, Dok – reče ona. – Možda bih ja mogla da mu pomognem da se oslobodi svoje bojažljivosti.

Dok sleže ramenima i isceri se.

– Nemam ništa protiv, Marinda – reče on. Mulatkinja je kolutala očima. Smejala se. Ubrzo je nestala u hodniku.

Ina Berg priđe Doku.

– Zašto ste je pustili da ode? – viknu ona. – Može da izađe napolje i da nas oda Rodžersovim ljudima!

Dag Kenan se pokrenuo.

Dok se brzo sagnuo. Uzeo je jednu maramu iz Kenanove jakne koja se nalazila pored kreveta. Zatim se vratio do bandita koji je teškom mukom pokušavao da se uspravi.

Dok brzo gurnu Kenanu maramu u usta.

Bandit je pokušao da se brani, ali je izgubio ravnotežu i pao ponovo na tepih.

Dok izvadi svoj kolt iz futrole. Gurnuo ga je banditu pod nos.

Kenan se ukoči od straha. Nije se usudio ni da se mrdne.

Napolju ispred vrata čulo se neko šuštanje.

Ina Berg pritrča vratima. Otvorila ih je i izašla u hodnik. Ubrzo se vratila u sobu.

– Čula sam da se otvaraju neka vrata, Dok – viknu ona. Dok je hteo da joj odgovori, ali tog trenutka pojavila se mulatkinja na vratima. Nosila je kožne kaiševe.

Dok joj ih uze iz ruke. Počeo je da vezuje Kenana. Marinda priđe mestu gde je stajala Ina Berg.

– Pa, mali? – upita ona i otvori sasvim svoju kućnu haljinu. – Hoćeš li da kreneš u život? Ima tu lepih stvari, zar ne, dečko.

– Idi do đavola, ti jeftina ženo! – viknu Ina i ustuknu nazad.

Mulatkinja je u prvom trenutku bila iznenađena. Ipak, zatim je počela da se smeje.

– On još ne zna kako dobrih stvari ima na ovom svetu, Dok – reče ona. – Ili je, možda, od onih drugih. Možda više voli muškarce. Ima i toga.

Dok se isceri.

– Nemoj biti nepravedna, Marinda.

Iz očiju Ine Berg sevnulo je stotinu munja prema Doku. Ljuta je kao divlja prerijska mačka, pomisli Dok. Ali, šta je tu je.

* * *

Hteli su da sačekaju večer, pa da tek onda nešto preduzmu. Ina Berg je ležala u jednoj maloj sobi u prizemlju. Oči su se odmah zatvorile. Cele prošle noći nije spavala.

Dok je pomislio na to šta se prošle noći sve dogodilo u spavaćoj sobi Marvina Rodžersa. Video je razbacane čaršave i jastuke na krevetu. A u crvenoj uskoj haljini Ina Berg je đavolski zavodnički izgledala, tako da je jedan čovek kakav je Marvin Rodžers sasvim sigurno poželeo da je ima.

Zar je Ina Berg toliko odana svom poslu da u borbi upotrebljava ponekad i svoje telo da bi stigla do cilja!

Nisu razgovarali o tome da oboje rade za vladu. Ali, Dok je bio siguran da je ona onaj drugi čovek, koga su poslali da nađe Kolinsa Evansa.

Ina Berg nije loše počela. Da je Kolovej nije pročitao, ona bi možda i uspela da namami Marvina Rodžersa na brod koji je čekao na pristaništu. Ali, sada, kada su je otkrili kao uhodu, njena šansa je prokockana. Sama nikako ne bi uspela da uhvati Marvina Rodžersa. Ni slučajno.

Dok se nalazio u kancelariji Noela Favroa.

Pregledao je pažljivo neka akta, ali mali Francuz nije nigde ostavio neke kopije koje bi odale bilo šta o ranijim gazdama ili o Rodžersovim banditima.

Znači, Noel Favro je ostao veran svom načelu da se ne meša u poslove drugih.

Marinda se pojavi na vratima. Ona ga nije izazivala. Izgovarao se da je umoran.

– Mali još uvek spava – promrmlja ona. – Meni je dosadno, Dok. Zašto nećeš sa mnom u krevet? Dok se mali ne probudi možemo uživati.

Dok ustade sa stolice koja se nalazila iza pisaćeg stola. Odmahnuo je glavom.

– Već sam ti rekao, Marinda, da se mogu pojaviti Rodžersovi ljudi – reče on. – Možda će tražiti Kenana!

Dok podiže glavu.

Da li je on to čuo neki šum?

Mulatkinja ga zagrlila.

Tog trenutka pukoše vrata kancelarije.

Dok je video kako je brava bila otkinuta i tu je ostala rupa.

Oblak dima baruta pokulja u sobu. Znači, pucali su u bravu.

Dok ugleda povijene mračne likove. Crni šeširi!

On odgurnu mulatkinju od sebe. Marinda je htela da se uhvati za njega, ali na svu sreću, izgubila je ravnotežu i pružila se koliko je duga po podu.

Baš u pravom trenutku. Jer, već sledećeg trenutka ispraznilo se jedno punjenje iz sačmarice i olovo fijuknu iznad njene glave i izrešeta papire na stolu.

Dok je već držao kolt u ruci. Vatre-
ni štapovi iz cevi revolvera izleteše
prema otvorenim vratima.

Pucao je brzo. Ovde, stvarno, nema
šale!

Prasak pucnjeva pomešao se s kri-
cima onih koji su se prvi pojavili na
vratima. Padali su jedan za drugim
na prag sobe.

Jedno punjenje sačmarice zapara
tavanicu prostorije.

Dok munjevito skoči prema za-
dnjim vratima. Projurio je kroz njih i
zatvorio ih za sobom.

Čuo je jauke pogođenih. Mulatkinja
se derala kao da je živu deru.

– Ne pucajte! Prokleti kučkini si-
novi. Skoro da ste me pogodili! – do-
viknu Marinda.

Da li je ona bila ta koja ga je odala
Marvinu Rodžersu?

Dok se seti da je Ina Berg čula
kako škripe neka vrata dok je mu-
latkinja tražila kožne kaiševe. Mož-
da je Marinda poslala crnog slugu
Noela Favroa kod Rodžersa.

Nije više imao vremena za razmi-
šljanje. Stigao je u unutrašnje dvori-
šte i ugledao jednog bandita kako se
pojavljuje iza jednih vrata.

Dok je pucao pre nego što je bandit
mogao da ga primeti. I jedan prozor
se otvorio.

Dok je primetio malu ruku Ine
Berg sa džepnim revolverom. Oruž-
je se oglasi i jedan bandit pade iza
vodoskoka.

Dok je udahnuo vazduh.

Izgleda da su opkolili kuću i pribli-
žavali se iz svih pravaca.

Potrčao je do stepenica koje su vo-
dile na sprat.

– Ina! – viknu on.

Vrata njene sobe se otvoriše. Istr-
čala je napolje, u brzini je zaboravila
svoju kapu. Ali, i ovako sa kratkom
kosom ličila je na nekog dečaka.

Potrčali su uz stepenice i stigli na
vreme da spreče jednog bandita koji
je sekao kaiševe kojima je bio vezan
Dag Kenan.

Udarcem revolvera po glavi Dok je
oborio iznenađenog čoveka na pod.

Dok napuni ponovo svoj kolt. A za-
tim je izvadio iz futrole ispod pazuha
i „deringer”.

Ina Berg je pritrčala prozoru.

Olovo zasu otvor prozora i polomi
staklo.

– Uhvaćeni smo u klopku! – viknu
ona. – Oni su postavili strelce na
krovovima.

Dok je već bio prekoračio prag vra-
ta. Uputio je nekoliko metaka niz
stepenice.

Dvojica bandita baciše se u za-
klon.

Ina Berg se pojavi pored Doka. Bila
je bleđa. U njenim očima jasno se
ocrtavao strah.

– Priberi se, mala! – viknu on.

Trgao se kad je čuo potmule pucnje
sačmarice u kući.

Odjeknuše krici.

Dvojica bandita koji su se dole pored stepenica bacili u zaklon odjednom su skočili.

Dok je hteo da puca, ali tada je primetio da oni beže u unutrašnje dvorište.

Brzo je pojurio niz stepenice. Opet odjeknuše pucnji iz sačmarica.

Dok stiže do širokih vrata koja su vodila u unutrašnje dvorište.

Dvojica bandita potrčala su sa stepeništa sada pored dvojice svojih ranjenih drugara, preskočili zid koji je bio obrastao bršljanom i nestali kao neke utvare.

Dok je zbunjeno gledao prema zidu. Šta to sada treba da znači?

Ina Berg se pojavila pored njega. Bila je još uvek bleđa.

Ubrzo su na vratima kancelarije ugledali mulatkinju. Koračala je nazad s rukama podignutim uvis.

– Ti si lud, Noel! – kreštala je ona.

– Ja sam skrivala Doka. Ne znam kako su Rodžersovi ljudi došli ovamo.

Posrnula je i pala. Vrisnula je.

Noel?

Dok odmah skoči napred.

Samo sekundu kasnije na vratima kancelarije pojavi se mali Francuz.

Njegovo lice bilo je iskrivljeno od besa. Podigao je brzo cev sačmarice uvis. Međutim, tada je prepoznao Doka i osmehnuo se.

– Dok! – viknu on veselo. – Pa ti si živ, prijatelju. Već sam bio pomislio da su te sredili ti razbojnici.

Iza Noela pojavi se neki snažan visok čovek sa rošavim licem.

Dok se mašio revolvera. Ali, Noel Favro ga umiri.

– To je, moj čovek, Dok – objasni on. – Pa sto mu gromova, ceo dan te tražimo, a ti si odabrao da se sakriješ baš u mojoj kući.

Dok se namršti.

– Mislio sam da si otišao iz Nju Orleansa, Noel – promrmlja on.

Mali Francuz se isceri.

– I jesam – potvrdi on. – Ali sam se setio one izreke da čovek ne može umaći sudbini. U toku noći sam se vratio i stupio u vezu s ljudima koji isto tako nisu bili zadovoljni novim gazdom kao ni ja. Oni su oklevali da se upuste u otvorenu borbu s Rodžersom i Kolovejem. Ali, tada smo čuli da je Kolovej ubijen. To je bio mali signal da se okupimo. Ispričao sam drugima o tebi, Holideje, i rekao im da si ti sigurno umešao svoje prste prilikom ubistva Koloveja. Tražili smo te svuda. Ali, ti kao da si bio propao u zemlju. Tada sam sreo Žana Luja, mog sobara. Odmah sam mu po nosu poznao da ga zbog nečeg grize savest. Stavio sam mu nož pod grlo i on je propevao. Marinda ga je poslala kod Marvina Rodžersa. Ta drolja je htela da učini uslugu tom nitkovu kako bi joj on to i vratio.

– Nije tako, Noel! – cvilila je mulatkinja. – Žan Luj laže, ja vas nisam odala, kunem se u svoj život.

– Gubi se iz moje kuće! – viknu Francuz ljutito – Dajem ti pet minuta vremena. Ako te posle toga uhvatim ovde u kući, prodaću te kao belo roblje u Vera Kruzu!

Ona je uplašeno izjurila iz sobe.

– Ko je ovo? – upita Noel Favro i pokaza rukom prema Ini Berg.

Dok se nasmeja.

– Prijatelj – objasni on. – Da nije bilo njega, mene bi sredili Rodžersovi ljudi. A, šta je s Rodžersom? Da li se zatvorio u svojoj kući u Palmeto stritu i brani se?

Noel Favro odmahnu glavom.

– Ne – odvrati Favro. – Mi smo prodrli u njegovu kuću, ali njega više nije bilo tamo. Tražili smo ga po celom gradu. Izgleda da je namirisao opasnost i nestao bez traga i glasa. Može biti da je već napustio Nju Orleans.

Dok nije ništa odgovorio. Odjednom mu je palo na pamet kuda je Rodžers pbegao.

Za trenutak se kolebao da li da to saopšti Noelu Favrou.

Međutim, ako bi Rodžers pao u šake Favroovim ljudima, oni bi ga likvidirali po kratkom postupku i Kolins Evans, veliki gazda zvani „Jazavac“, više ne bi imao priliku da svoje gramzive prste pruža za svakim plenom koji se ukaže.

Međutim, on nije rekao ništa. Njegov zadatak je bio da pronađe Evan-

sa i odvede ga u Sent Luis da bi tamo bio izveden pred sud.

– Ti ostani ovde dok mi budemo tražili Rodžersa, Dok – reče Noel Favro. – Ostaviću nekoliko ljudi da te čuvaju.

Nije sačekao Dokov odgovor. Okrenuo se i odlučnim korakom izašao iz prostorije. Pre toga je mahnuo rukom snažnom banditu da pođe za njim.

Dok je čuo kako naređuje gorostasnom čoveku.

– Blokiraćemo celo pristanište, Bak. Neka se kontrolišu svi brodovi. Kaži svim kapetanima da ćemo njihovu krontiju podići u vazduh ako na njoj nađemo Rodžersa.

Ina Berg stade pored Doka. Otpratila je pogledom malog Francuza i džinovskog bandita koji je koračao za njim.

– Da li su to vaši prijatelji? – upita ona promuklim glasom.

Dok sleže ramenima.

– Noel je oduvek bio pristojan čovek – odvrati Dok. – On smatra da ga je Rodžers ponižavao.

– A šta onda ako sada Noel Favro postane glavni gazda u Orleansu? – upita ona.

– Neko će to svakako postati, Ina – promrmlja Dok. – Za Nju Orleans će biti dobro ako to bude Noel Favro umesto surovog Rodžersa,

– Bandit ostaje bandit – reče Ina Berg tiho. Dok nije imao nameru da se s njom prepire.

– Ostavimo sada to, Ina. Idemo da uhvatimo Rodžersa. Hajde sa mnom. Gledala ga je s nepoverenjem.

– A, kako ćemo ga pronaći kad čak ni Noel Favro ne zna gde se Evans nalazi? – upita ona.

Dok se osmehnu.

– Treba malo i glavom mućnuti, Ina – reče on.

Uhvatio je za ruku i izveo je iz kancelarije.

Niko ih nije zadržavao. Očigledno da Noel Favro nije dao nikakva uputstva svojim ljudima koja se odnose na Doka i njegovog malog „prijatelja“.

* * *

Ljudi u Nju Orleansu su izgleda nanjušili da u njihovom gradu nešto nije u redu. U ovim ranim večernjim časovima ulice su stalno bile pune ljudi. Sada se malo njih usudilo da izađe iz kuće.

Dok je svuda video ljude Noela Favroa koji su se vrlo malo razlikovali od Rodžersovih bandita.

Izgleda da je borba već bila odlučena u korist malog Francuza. Većina Rodžersovih ljudi prešla je na njegovu stranu kad su čuli da je Kolovej ubijen.

Dok se uputio u kuću Alis Lambert.

Nekoliko puta morali su da izbegnu zvezdonosce.

Prasak pucnjeva kao da je probudio iz sna čuvaru zakona.

Ina Berg još uvek nije znala kuda je to Dok vodi. Sve dok nisu preskočili zid i našli se u vrtu kuće koja je prednjom stranom bila okrenuta prema Kenel stritu.

Na zastakljenoj verandi nije bilo nikoga.

Sakriven žbunjem i drvećem Dok je oprezno koračao prema zadnjoj strani kuće.

Visokom čoveku je bilo jasno da mora biti oprezan. Jer Kolins Evans sigurno nije bio sam u kući.

Evans je bio priteran uza zid. Nije više imao nikakvu šansu da zadrži svoje mesto velikog gazde. Jedino mu je ostalo da sačuva živu glavu i nestane iz ovog grada.

Ali, banditi mu neće tako lako oprostiti to što ih je mučio!

Dok se pribi uza zid kuće.

Ina Berg je stajala pored njega. U njenoj ruci nalazio se revolver.

Sada i Dok izvuče svoj kolt iz futrole. Bilo je sigurno da će banditi odmah pucati na njega i Inu čim ih budu ugledali.

Vrata staklene verande nisu bila zaključana.

Dok ih polako otvori i proviri u kuhinju. Bila je prazna.

Sačekao je da stigne i Ina i onda su krenuli dalje.

Na uskim stepenicama se nešto pokrenulo.

Dok je vratio revolver u futrolu pre nego što ga je Linda primetila.

– Oh, masa Dok – reče crna devojka tiho. – Mala Linda nema sada vremena za vas. Masa Evans je ovde. Mora da se dogodilo nešto strašno! Misi Alis stalno plače.

Dok joj priđe bliže i uhvati je za ruku.

– Je li Evans sam? – upita on brzo.

Devojka ga je zbunjeno gledala. Kao da je po zvuku njegovog glasa poznala da on ovog puta nije došao zbog nje, već zbog Evansa.

– Oh, masa Dok – reče ona plačnim glasom.

Dok je prodrma. – To mi moraš kazati, Linda – viknu on. – Da li je Evans sam gore ili je tu još neko? Radi se o životu i smrti, devojko!

– Vi hoćete da pomognete masa Evansu i misi Alis, masa Dok, zar ne? – upita ona.

– Pa naravno, Linda – uveravao je Dok. – Oni se nalaze u velikoj opasnosti. Hoću da ih odvedem do pristaništa.

– Oh, masa Dok! – viknu ona prigušeno. – Vi ste dobar čovek. Linda je to uvek govorila misi Alis.

– Kaži već jednom ko se nalazi gore kod Evansa? – upita Dok. Bio je nestrppljiv.

– Tamo su masa Flečer i još dva čoveka koje Linda ne poznaje – odvr-

ti crna devojka. – Jedan ima vezanu ruku...

Doku je to bilo dovoljno. Pustio je Lindu i gurnuo je prema Ini Berg.

Crna služavka kriknu. Ugledala je revolver u rukama Ine Berg i prebledela.

Ina stavi ruku na usta crne služavke.

Dok je još krajičkom oka video kako je Ina udarila mladu crnkinju po slepoočnici i kako je Linda pala na pod. A zatim je krenuo uz stepenice.

Ina je krenula za njim.

Gore u hodniku Dok je primetio senku.

Prepoznao je tog bandita. Bio je to Lester Mek Brajd.

Držao je sačmaricu u rukama, ali izgleda nije imao nameru da je upotrebi. Očigledno mu je njegov gazda zabranio da puca, jer to bi privuklo ljude Noela Favroa ovamo u kuću.

Dok je osetio da je Ina Berg iza nje.

Ona nije oklevala. Pre nego što je Dok uspeo da je spreči, Ina je pritisnula obarač svog malog revolvera.

Lester Mek Brajd riknu besno. Isпустиo je sačmaricu. Olovo je izgleda okrnulo njegovu desnu ruku.

Dok pojuri prema vratima Lindine sobe.

– Beži u zaklon, Ina! – doviknu on.

Istog trenutka otvorila su se jedna druga vrata i u hodniku se poja-

vio Eliot Flečer. Odmah je počeo da puca.

Međutim, Ina Berg je isto tako puca. Doku se učinilo da je Flečer pogoden.

Dok sada više nije imao vremena da se brine o tome šta će uraditi Ina Berg. Nadao se da će biti dovoljno pametna i da će ostati u zaklonu.

Prošao je kroz Lindinu sobu i otvorio spavaću sobu Alis Lambert.

Kolins Evans se munjevito okrenuo. U ruci je već držao revolver. Odmah je pucao.

Metak zviznu pored Doka i udari u zid prostorije.

Alis Lambert vrisnu.

Dok pojuri napred prema Evansu, koji je sada još jednom pucao. Ovog puta metak je prohujao pored samog Dokovog uha i zabio se negde u zid sobe.

Dok udari snažno revolverom velikog gazdu po glavi. Kolins Evans pade i opruži se na podu koliko je dug.

Dok uze njegov revolver.

U hodniku se čuo krik. Bio je to glas Ine Berg.

Dok pritrča vratima. Otvorio ih je.

Stigao je u poslednjem trenutku.

Ina Berg je još jednom pokušala da puca, ali je revolver samo škljocnuo. Pokušala je da pobegne u Lindinu sobu, ali je Lester Mek Brajd sustigao i uhvatio za jaknu.

Dok potrča i uskoro se bacio na bandita. Srušio ga je.

Međutim, snažni Lester Mek Brajd nije bio pobeđen. On se vešto podigao na noge i krenuo stisnutih pesnica prema Doku.

Ogromna pesnica snažnog tabadžije fijuknu pored Dokovog uha.

Doku je bilo jasno da ne bi izdržao jedan takav udarac i zato je tabadžiju snažno udario revolverom po glavi.

Jedan takav udarac nije izdržala ni gvozdena lobanja snažnog Lestera.

Bandit zakoluta očima i pade koliko je dug.

Pored njega je nepomično ležao Eliot Flečer.

Gde li je samo ta ništarija Melvin Kemp? Sigurno je već bio uhvatio maglu i nestao bez traga i glasa.

Negde dole su se čuli šumovi. Izgleda da je neko pokušavao da otvori ulazna vrata

– Ljudi Noela Favroa ili šerif?

Dok potrča nazad u spavaću sobu Alis Lambert.

Kolins Evans se bio uspravio na podu. Njegovo debelo lice se razvuklo u grimasu. Dok je u njegovim očima primetio strah.

Ina Berg uperi svoj mali revolver u debelog čoveka na podu. Izgleda da je ona u međuvremenu stavila nove metke.

– Bežimo odavde! -viknu Dok.

Čuo se tresak. Ulazna vrata su izgleda popustila. Dok uhvati Kolin-

sa Evansa za jaknu i povuče ga kroz Lindinu sobu prema hodniku.

– A šta će biti sa mnom, Dok? – doviknu Alis Lambert.

– Hajde s nama, ako ne voliš da ostaneš sama! – odvrati Dok.

Kroz kuhinju su stigli u vrt.

– Napred, Linda! – naredi Dok devojci koja je s njima izašla iz kuhinje.

Linda potrča. Stala je ispred jednih uskih gvozdениh vrata, koja Dok do sad nije bio primetio.

Ušli su u jedno usko dvorište u kome se nalazila kočija sa upregnutim konjima. Dok je odmah prepoznao zapregu. Jutros je stajala ispred Rodžersove kuće u Palmeto stritu.

– Penji se, Evanse! – naredi Dok.

Debeli čovek se popeo u kočiju. Seo je pozadi.

Dok je bio iznenađen. Znači, Evans zna da se radi o njegovom životu!

Možda je taj stari lisac slutio šta Dok namerava da uradi s njim, ali je izgleda shvatio da mu je sada najvažnije da što pre uhvati maglu iz Nju Orleansa, da bi umakao ispred bandita podzemlja.

– Vas tri sedite na klupu! – naredi on ženama. – A vi, Ina, sklonite taj pištolj. Alis i Linda su bezopasne.

Dok se pope na kočijaševo sedište. Našao je tu pored sebe neki ogrtač. Prebacio ga je preko sebe.

Kroz otvoreni prozor promolila se lepa glava mlade Ine Berg.

– Brodić se nalazi blizu Njutnferija, mister Holideje – došapnu mu ona.

Visoki čovek klimnu glavom. – Ali, treba stići donde.

Na Megazin stritu se se ispred njih isprečila dvojica muškaraca u tamnim odelima. Dok zaustavi kočiju.

Pogledali su unutra, a zatim dali znak da kočija može da krene dalje.

Samo minut kasnije skrenuli su ka pristaništu.

Dok pogleda niz kej.

Ispred rampi stajali su ljudi u tamnim odelima s crnim šeširima na glavi kontrolisali svakog ko je hteo da uđe na brod.

Dok potera kočiju dalje.

Neko je doviknuo da je Noel Favro nanjušio trag Marvina Rodžersa.

Na kraju keja gde se nalazio Njutnferi bio je privezan jedan mali parobrod.

Na rampi do broda nalazilo se nekoliko tabadžija.

Odmah su uočili kočiju koja se približavala parobrodu.

Njih trojica stadoše ispred kola.

Ostali su opkolili kola i zavirili unutra.

Dok se nadao da će Ina Berg ostati mirna i da neće napraviti neku glupost.

– Hej, čoveče! – viknu jedan bandit. – Koga to sve imaš u kočiji?

Dok podiže ruke uvis.

– Jednog džentlmena, njegovu suprugu i njenu crnu služavku – odvrati

on. – Iznajmili su brodić zato što žele da otputuju do Lačera.

– Taj brod još od prošle noći stoji tu i stalno iz njegovih dimnjaka kulja dim – viknu bandit. – Šta to treba da znači?

– Došli su brodom i imali su skoro jedan dan zakašnjenja – promrmlja Dok.

Negde iza njih na pristaništu nastala je galama.

– Šta je to sada? – upita Dok.

– Videćemo – odvrati bandit.

– Čuo sam kako neko kaže da je Noel Favro otkrio gde se krije Rodžers – reče Dok.

Čovek ispred njega se trže.

– Bikovi! – riknu neko.

Trojica momaka su iznenada prestali da se interesuju za njih i brzo se udaljili.

Dok je obišao oko kočije. Baš u pravom trenutku da uhvati Evansa, koji je pokušao da se iskrade i nestane negde u gužvi na keju.

– Vidiš li ih, Evanse! – viknu on. – Ti krvoločni psi će te upucati kao prerijskog zeca. Zar želiš da im dopadneš šaka?

Između kuća na keju odjednom su istrčali zvezdonosci.

Nekoliko bandita Noela Favroa nije uspelo na vreme da umakne i oni su ih strpali u jedna kola sa gvozdenim rešetkama.

Dok, Evans, Ina Berg, Alis i Linda požuriše preko uskog popločanog dela prema malom brodu.

Mašina je počela da brekće i uskoro su krenuli uz široku reku.

* * *

Dok se nasloni na uska vrata koja su vodila u sobu Ine Berg. Širok krevet na levoj strani kao da je mamio čoveka. Ina je naravno izabrala najbolju kabinu.

Devojka ga je gledala svojim crnim očima. – Šta vam pada na pamet, mister Holideje? – reče ona. – Vi nemate šta da tražite u mojoj kabini!

Još uvek mu je govorila, „vi” mada on njoj već odavno govori, „ti”.

– Imamo više od pet dana putovanja do Sent Kolinsa, Ina – promrmlja on. – Mogli bi malo da prekratimo vreme. Biće nam lepše.

Prišla je i zamahnula da mu zalupi vrata pred nosom.

Međutim, Dok je podmetnuo čizmu ispred donjeg dela vrata.

Ina je bila crvena u licu.

– Trebalo je da iskoristite poslednje dve noći dok su na brodu bile Alis Lambert i njena crna služavka! – prosikta ona. – Svako je primetio da su one uvek držale odškrinuta vrata kada vi prolazite!

Dok sleže ramenima.

– Ko ide u porculansku radnju ne treba da nosi kamenčiće sa sobom – promrmlja on. – A i ja sam video izgu-

žvane čaršave na Evansovom krevetu u njegovoj kući u Palmeto Stritu, Ina. Ti ipak moraš priznati da je moj ukus bolji kad su u pitanju osobe suprotnog pola.

Njeno lice se smračilo.

– Ti jako dobro znaš zašto sam to uradila – reče ona. – Nisam imala drugog izbora.

– A zar ti misliš da bi mi mala Linda pomogla da i ja to isto nisam uradio? – upita on i osmehnu se.

– Ti, prokleta kopile! – viknu ona ljutito. – Sigurna sam da si uživao dok si držao u naručju tu lepu crnkiju. Ali, ja sam se gadila tog matorog jarca Evansa!

Pa nešto kao da je krenulo, pomisli Dok. Bar mu sada govori "ti".

Otkako se nalaze na malom parobrodu on stalno želi da joj se približi. Mogao je stvarno da ima Alis Lambert ili Lindu pre nego što su u Grinvilu sišle sa broda.

Alis nikako nije htela da siđe sa broda i tek pošto je Dok pronašao pozamašnu sumu novca u Evansovoj jakni i pružio joj nekoliko hiljada dolara ona je pristala da ode.

Linda je plakala. Svake noći čekala je da se pojavi elegantni čovek kod nje u kabini. Ali ništa.

Međutim, Dok nije imao nameru da bude ni sa jednom od njih. Jednostavno, ta mlada Ina Berg mu se jako dopadala. Zato je ostajao uvek u svojoj kabini.

Ta krhka, lepa žena nikako mu nije izlazila iz pameti. Čak je poverovao da se zaljubio u nju.

Vratila se natrag u kabinu.

Dok nije krenuo za njom.

Stajao je još uvek na vratima.

Ona se okrenula i pogledala ga svojim krupnim crnim očima.

Holidej joj se osmehnu.

– Da provedem pet noći na ovom brodu, a da za to vreme ne osetim tvoj dah, to sigurno neću moći da izdržim, Ina – reče on tiho.

Čuli su se koraci gore na palubi.

– Zatvori vrata, Dok – reče ona promuklim glasom. Dok uđe unutra u kabinu. Zatvorio je vrata za sobom i stavio rezu. – Zašto nisi još jednom pogledao da li je sve u redu sa Evansom? – upita Ina.

– Sve je u redu – odvrati Holidej.

Kolins Evans je ležao vezan u mračnoj kabini pored prostorije u kojoj se nalazio motor broda. Ključeve od gvozdениh lanaca nosio je Dok sa sobom.

Dok je polako koračao prema devojci.

Ina Berg ga je gledala otvorenih usta. Njene čvrste grudi su se dizale i spuštale.

Prišao je sasvim blizu. Sada je već osetio njen dah.

– Poljubi me, Ina – reče on promuklim glasom i osmehnu se.

Devojka je podigla ruke i zagrlila ga.

Ina Berg je zatvorila oči. Dosad je verovala da nema nijednog čoveka na svetu koji joj nešto može značiti u životu. Sada je prvi put osetila šta je to kad se žena prepusti muškarcu koji joj se dopada.

* * *

Dugo posle toga Dok je mislio na noći koje je proveo sa Inom Berg na brodu koji je plovio uz Misisipi prema Sent Luisu.

Međutim, Dok nije otputovao u Sent Luis. Sišao je ranije sa broda. Velikog gazdu Kolinsa Evansa prepustio je mladoj Ini Berg da ga odvede do Sent Luisa i preda ga vlastima.

Kuda će kasnije krenuti Ina Berg, to nije znao.

Jedno je bilo sigurno. Oni se verovatno nikad više neće sresti.

Dok uzdahnu.

Ali, brod je već bio krenuo u daljinu.

Iznad velike reke nadvio se oblak gustog dima.

Dok zabaci šešir na potiljak.

Još je dugo stajao i gledao u daljinu.

Ina Berg je neprestano mahala elegantnom čoveku u belo kao sneg košulji.

Dok je krenuo vozom za Kansas Siti. Želeo je da stigne u Denver. Nije znao kakva avantura ga tamo čeka, ali to je zacrtao kao svoje sledeće odredište.

Uzdahnuo je još jednom.

U Denveru je počitao u novinama:

„SUĐENJE VELIKOM GAZDI KOLINSU EVANSU U SENT LUISU”.

Međutim, Evans je ipak uspeo da se spase smrtne kazne. Nije bilo dokaza. Samo je priznao da je ubio svog drugara zato što ga je odao. Ali, sud je ocenio da je to bio lični obračun i veliki gazda, Kolins Evans je osuđen na pet godina robije.

Holidej ljutito zgužva novine.

Znao je da će Evans naći načina da izbegne i tih pet godina. Veliki gazda zvani „Jazavac” naći će sigurno vezu i verovatno će uskoro u Sent Luisu nastaviti da radi ono što je i ranije činio. Ali, sada će biti još oprezniji.

Dokove misli su se ponovo vratile na Inu Berg.

Bilo je dobro što mora ponovo sa svojim prijateljem, Vajatom Erpom. Jer, ta devojka mu je odnela srce i počeo je ozbiljno da razmišlja da se ponovo vrati u Sent Luis i da potraži Inu Berg.

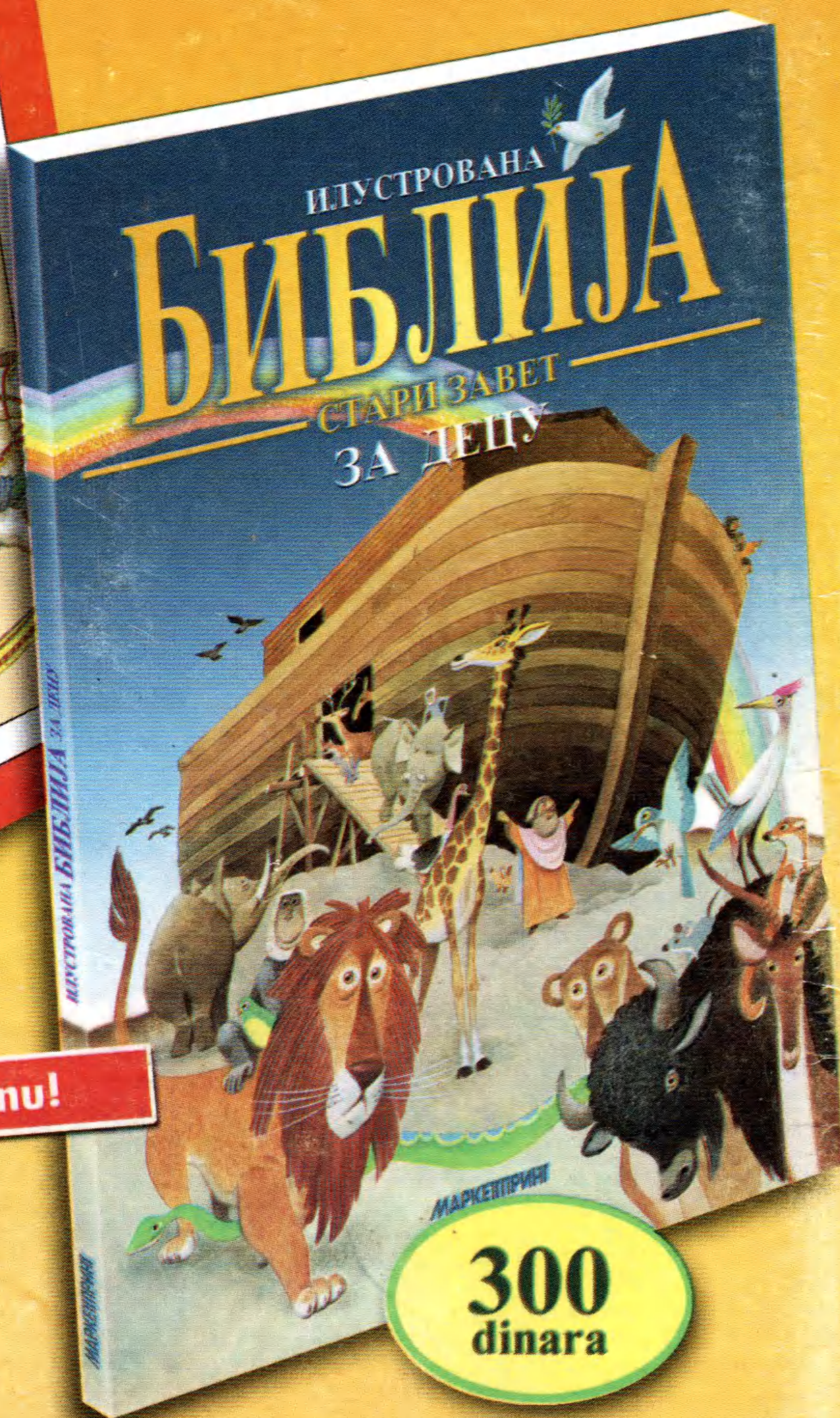
Ali, ipak možda posle svega to i učini...

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

